

என்னுரை

வாசிப்பவர்களுக்கு வாசிக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பைக் கொடுப்பதாலும், ஒவ்வொரு பாடலும் இனிமையான முறையில் இயற்றப்பட்டிருப்பதாலும் இதற்கு இன்னிலை என்று பெயர் வந்ததென்று அறிஞர்கள் கூறுவர். இதன் ஆசிரியர் பொய்கையார். இந்நூல் அறப்பால், பொருட்பால், இன்பப்பால், வீட்டுப்பால் என நான்கு பிரிவுகளை உடையது. அதில் வீட்டுப்பால் இல்லறவியல், துறவறவியல் என இருபிரிவுகளைக் கொண்டது. இந்நூல் நாற்பத்தைந்து பாடல்களையுடையது. இந் நாற்பத்தைந்து வெண்பாக்களும் மனித வாழ்விற்கு வேண்டிய அறநெறிகளைப் பற்றிக் கூறுவது. இந்நூலின் கடவுள் வாழ்த்தைப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவினார் பாடியுள்ளார். திருக்குறளைப் போன்று அறக்கருத்துக்களை எல்லோரும் விரும்பும் வண்ணம் பொய்கையார் கூறியிருப்பது புதுமையானது. இன்பத்துப்பாலில் உள்ள பன்னிரண்டு பாடல்களும் இன்பத்தைப் பற்றி மிகமிக இனிமையாகக் கூறுகின்றன. அதனால் அதைப் படிப்போர் மீண்டும் மீண்டும் படிப்பர். வேறெந்த நூலும் கூறாத காமத்தைப் பற்றிய பல விடயங்கள் இன்னிலையின் காமத்துப்பாலில் கூறப்பட்டுள்ளன. காதலியும் காதலனும் கூடி இன்பம் அனுபவிக்கும் தன்மையும் அதன்பின் பெறும் குழந்தையை வளர்த்தெடுப்பது பற்றியும் மிகவும் இனிமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கான கதைகளை எழுதும் போது இனிமையான ஓர் அனுபவமும் உண்டானது. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் அனைத்திற்கும் கதை எழுதியுள்ளேன். ஆனால் இன்னிலை இனிமையானது மட்டுமல்ல கூறப்பட்ட தத்துவங்களும் இனிக்கின்றன. இந்நூலைக் கணினி மயப்படுத்தியும், அழகான அட்டைப் படத்தினை வடிவமைத்தும் தந்த ப.யாழினிக்கு நன்றி. இனிய நினைவுகளோடு விடை பெறுகிறேன்.

நன்றி

கே.வி.குணசேகரம்.

இன்னிலை

கடவுள் வாழ்த்து

வேலன் தரீஇய விரிசடைப் பெம்மான்
வாலிழை பாகத்து அமரிய கொழுவேல்
கூற்றம் கதழ்ந்தெறி கொன்றையன்
கூட்டா உலகம் கெழீஇய மலிந்தே.

முருகக் கடவுளைத் தோற்றுவித்த விரிந்த சடையை உடைய
பெருமானும், மழு என்ற ஆயுதத்தைக் கையில் ஏந்தியவனும் காலனான
யமனைக் காலால் உதைத்தவனும் கொன்றை மாலையை
அணிந்தவனும், இடப்பாகத்தில் பார்வதிதேவியை
அமரவைத்திருப்பவனுமான சிவனுள்ளே எல்லா உலகங்களும்
ஒடுங்கியுள்ளன.

1. அறப்பால்

(அறத்தைப் பற்றிக் கூறும் பகுதி)

1. அன்றமரில் சொற்ற அறவுரை வீழ் தீக்கழுது
மன்றுயர்ந்து போந்த வகைதேர்மின் - பொன்றா
அறமறிந்தோன் கண்ட அறம்பொருள் கேட்(டு) அல்லல்
மறமொறுக்க வாய்த்த வழக்கு.

முன்பு நடைபெற்ற பாரதப் போரில் கண்ணன் அரிச்சனனுக்குக் கூறிய கீதை ஆகிய அறிவுரையில் இருந்த தத்துவங்களை அப்போர்க்களத்தில் வாழ்ந்த ஒரு கொடிய பேய் கேட்டுத் தனது கொடிய இயல்புகள் யாவற்றையும் விட்டு உண்மையான நிலையைப் புரிந்து கொண்டது. அதனால் அது சான்றோரின் அவையை அடைந்து சான்றோனாகப் போற்றப்பட்டது. அது போல அழியாத அறங்களை உரைக்கும் போது கேட்பவர்கள் தம் பாவங்களை ஒழித்து நற்கதியடைவர்.

அன்று சிவன் கோவில் மடத்தில் நமசிவாயம் சுவாமிகள் உரையாற்றினார். நமசிவாயம் சுவாமிகள் எந்த ஊரவர், அவரின் ஊறவினர்கள் யார்? அவரது பெற்றோர் யார்? அவர் எங்கு பிறந்தவர் என்றவையெல்லாம் யாருக்கும் தெரியாது. அதைப் பற்றி அக்கிராமத்தவர்கள் ஆராய்வதில்லை. அவ்வூரவர் அவரது வாய்ச் சொல்லை மந்திரமாகக் கருதினர். அக்கிராமத்தவர் அவரின் ஆலோசனைகளைப் பெறாமல் எக்கருமத்தையும் செய்யமாட்டார்கள். அன்று பெளர்ணமி தினம். பூரண சந்திரன் வானில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான்.

“அன்பானவர்களே, நம்முன்னோர் அருமையான கருத்துக்களைச் சொல்லிச் சென்றுள்ளனர். அவற்றை மதித்து நடப்பதன் மூலம் நாம் மகிழ்வான வாழ்க்கையைப் பெறலாம். மகாபாரதக் கதை உங்களுக்குத் தெரியும். அதை விரிவாக உங்களுக்குக் கூறியுள்ளேன். போர்க்களத்தில் கண்ணன் அரிச்சனனுக்குக் கூறிய கீதையைப் பற்றியும் கூறியுள்ளேன். அதுவும் உங்களுக்குத் தெரியும். மகாபாரதத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்களைப் பற்றி வருடக்கணக்காகச் சொன்னாலும் முடிவு பெறாது. போர்க் களத்திலே கண்ணன் அரிச்சனனுக்குக் கீதையை உபதேசிக்கும் போது அங்கு நின்ற புளிய

மரமொன்றில் வாழ்ந்த பேய் ஒன்று அதை விருப்புடன் கேட்டதாம். அதன் பின்பு அப்பேய் தனது கொடிய சபாவங்களை விட்டுவிட்டுத் திருந்திச் சான்றோர் வாழும் உலகிற்குச் சென்றதாம். பேய்க்கே இந்தக் கதியானால் மக்களுக்கு என்ன நிகழும்? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.”

“நாவலடி என்ற கிராமத்தில் வாதவூரன் என்றொரு வாலிபன் இருந்தான். அவனது பெற்றோர் நோயாளிகள். அதனால் அவனால் பாடசாலைக்குச் செல்ல முடியவில்லை. அவ்வூரில் வாழ்ந்த பண்டிதர் பசுபதி என்பவர் அங்குள்ள மடம் ஒன்றில் இரவு வேளைகளில் பிரசங்கம் செய்வார். தினமும் அவன் அவரின் பிரசங்கங்களைக் கேட்பான். அதனால் அவன் பெரும் அறிஞானான். பண்டிதர் பசுபதியின் துணையோடு அவன் பண்டிதர் பரீட்சை எழுதினான். அதில் அவன் சிறப்புச் சித்தி பெற்றுப் பண்டித வகுப்பு நடக்கும் பாடசாலையின் ஆசிரியரானான். அத்துடன் அவன் தான் கற்றபடி வாழ்ந்ததால், அவனது ஒழுக்கத்தை மெச்சிய அவ்வூரின் பெருந்தனவந்தனான தனபாலன் தனது ஒரே மகளான சியாமளாவை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார். அதனால் அவன் பெரும் கோடீஸ்வரனானான். ஆகையால் அன்பானவர்களே, நீங்கள் பல்வேறுபட்ட காரணங்களுக்காகக் கற்காமல் விட்டிருக்கலாம். அதைவிட்டுக் கவலைப்படாது சான்றோரின் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள். அதனால் எல்லா விதமான இன்பங்களையும் பெறுவீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

2. பொருள் விழைவார் போற்றார் உடல்நலன் நம்ஐ
அருள் விழைவார் அ/து முழு எவ்வவ் பாய்நீல்

**இருள் இழையார் வீழ்வார்மேல் பால்ஆக்கார் ஆம்ஆறு
அருள் இழையார் தாமும் அது.**

பெருமைகளைச் சேர்க்க வேண்டும் என்று நினைப்பவன் தனது உடல் வருத்தத்தைப் பெரிதாக எண்ணமாட்டான். அது போல இறைவனின் அருளைப் பெற விரும்புவனும் உடல் வருத்தத்தை மதிக்க மாட்டான். அழகான பெண்களின் அழகை ரசித்து அவளோடு கூடி இன்பம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் வீடு பேறு அடைவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடமாட்டார்கள். இது போலத் தம்மால் இயன்றளவு பிற உயிரினங்கள் மீது அருள் செலுத்தாதவர்களும் வீடு பேறு அடையமாட்டார்கள்.

“அன்பானவர்களே, நாம் இறைவனை அடைந்து இன்பமாக வாழவே பிறந்தோம். பிறந்தவர்களெல்லோரும் பிறவுயிர்கள் மீது கருணை கொண்டு வாழுதல் வேண்டும். அந்தக் கருணை தான் இறைவனை அடையும் முதற்படி. இறைவனை அடைய வேண்டும் என்று நினைப்பவனும், பொருள் தேடவேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் தமது உடல் வருத்தத்தைப் பற்றி சிறிதும் எண்ணிப் பார்க்க மாட்டார்கள். வாதவூரன் கற்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தனது உடல் வருத்தத்தைக் கவனிக்காது வேலை செய்தான். அவனுக்கு மூன்று சகோதரிகள். தந்தை தொழுநோயாளி. அதனால் பகல் வேளைகளில் தோட்டங்களில் கடுமையாக உழைப்பான். இரவில் கற்பான். அதன் பின்பும் தோட்டங்களில் வேலைகள் இருந்தால் செய்வான். இப்போது அவன் மாமனாரோடு சேர்ந்து கடுமையாக உழைக்கிறான், கற்பிக்கிறான், தொண்டுகள் செய்கிறான். தனது சகோதரிகளை நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து கொடுக்க

வேண்டும் என்பதே அவனது எண்ணம். அதனால் உடல் வருத்தத்தைப் பாராது கடுமையாக உழைக்கிறான். இறைவனை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக அவன் தன்னை வருத்தித் தொண்டுகள் செய்கிறான். அவனது உழைப்பு வீண்போகவில்லை. அவன் தனது மூன்று சகோதரிகளுக்கும் நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து வைத்துள்ளான்.”

“அவனது மைத்துனன் சபாபதி. வாதவூரன் ஏழையாக இருந்த போது அவனுடன் கதைத்தால் தனக்கு மரியாதை இராது என்று நினைத்து ஒதுங்கியிருந்தவன். வாதவூரன் பணக்காரனானதும் அவன் வந்து வாதவூரனின் மூத்த சகோதரியைத் தனக்குத் திருமணம் செய்து தருமாறு கேட்டான்.”

“சபாபதி, நீ எனது தாய்மாமனின் மகன். ஆனால் ஒழுக்கமானவன் அல்ல. நீ நீலநிறமுடைய இருண்டவளையல்களை அணிந்த பெண்களே கதியென்று நினைத்து வாழ்கிறாய். இது வாழ்வைக் கெடுக்கும். அத்துடன் மறுமை வாழ்வையும் அழிக்கும். அத்துடன் நீ ஏழைகளுக்கு இரங்குபவன் அல்ல. அதனால் உனக்கு எனது சகோதரியைத் திருமணம் செய்து தரமாட்டேன்” என்றான்.

“ஆகவே அன்பானவர்களே, உடல் வருத்தத்தைப் பாராது கடுமையாக உழையுங்கள். இறைவனை எந்நாளும் தொழுங்கள். பொருளுக்காகத் தமது உடல்களை விற்கும் விலை மாதர்களை விரும்பாதீர்கள். வறுமைப்பட்டவர்களக்கு உங்களால் முடிந்தளவு உதவுங்கள். அதனால் மேல் நிலையடைவீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

3. கோலப் புறவின் குரல்கூவிப் புள்சிமிழ்த்தோன்

காலில் தளைபரப்பச் சீரூலிக்கும் - மாலின்
விரிநிழல் தாம் எய்தார் தீப்பழுவத்(து) உய்ப்பார்
உரிமை இவண் ஓரா தார்.

அழகிய புறா ஒலிப்பது போல ஒலி எழுப்பி அதை
ஏமாற்றிப் பிடித்துக் கூட்டில் அடைத்து வைப்பவர்கள் மறுமையில்
விலங்கு பூட்டப்பட்ட சிறையில் அடைக்கப்பட்டுத்
துன்புறுத்தப்படுவர். வாழும் காலத்தில் நல்ல செயல்களைச்
செய்யாதவர்கள் திருமாலின் திருவடியை அடையாது இருண்ட
நரகத்தில் விழுந்து அழுந்துவர்.

“அன்பானவர்களே, உங்களைப் போலவும், உங்கள்
இனத்தவர்கள், சுற்றத்தவர்கள், பிள்ளைகளைப் போலவும்
பிராணிகளையும் நேசியுங்கள். பறந்து திரிந்து வாழும்
பறவைகளைக் கூண்டில் அடைத்து வைத்து அதன் அழகைப்
பார்த்து ரசிக்காதீர்கள். அவற்றை இயல்பான நிலையில்
நேசியுங்கள். நீங்கள் அன்பு வைத்தால் பிராணிகள் உங்கள்
அன்பைப் புரிந்து கொள்ளும். அதனால் அவற்றை நேசியுங்கள்.
சிலர் புறாக்களைப் போல ஒலி எழுப்பி அவற்றை ஏமாற்றிப்
பிடித்து வளர்க்கின்றனர். கொன்று தின்கின்றனர். இது மகாபாவம்.
இப்பிடியானவர்கள் நரகலோகம் செல்வர். இவர்களை அங்கே
கால்களில் விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைப்பார்கள்.

“வாதவூரன் பிராணிகளின் மீது அன்புள்ளவன். அதனால்
பறவைகளுக்குக் காலையிலும் மாலையிலும் தானியங்களை
இடுவான். உரிய நேரத்திற்குப் பறவைகள் அவனது வீட்டிற்கு
வரும். பல்வேறு வகையான அழகிய பல பறவைகள் வந்து
தானியங்களை உண்ணும். பல நாட்கள் உண்டமையால் அவை
அவனுடன் நட்புடன் உறவாடும். சில பறவைகள் அவனருகில்

வந்து அவனது தோளில் அமரும். அவன் அவற்றைப் பிடித்துத் தடவுவான். அவனது வீட்டுக்குப் பின்புறமாக இருந்த ஒரு ஒதுக்குப் புறமான அறையிலேயே வாதவூரன் பறவைகளுக்கான தானியங்களை வைப்பான். அன்று அவ் அறைக்குள் ஒரு நாகபாம்பு செல்வதைக் கிளி கண்டது. அதை அது புறாவுக்குச் சொல்ல, புறா காகத்திற்குச் சொன்னது. அதனால் நாகபாம்பு அறைக்குள் சென்ற விடயம் எல்லாப் பறவைகளுக்கும் தெரிந்து விட்டது.”

“வாதவூரனின் வேலைக்காரன் நல்லையா. அவனுக்குப் பறவைகளைக் கொண்டு திண்ண ஆசை. அதனால் வாதவூரன் இல்லாத வேளைகளில் தானியங்களைப் போடுவான். பறவைகள் ஒலிப்பது போல ஒலித்துப் பறவைகளைப் பிடிப்பான். அதனால் பறவைகள் அவனுக்குப் பயப்பட்டன. அவன் தானியம் தூவினால் உண்ணாமல் விட்டன. அன்று வாதவூரன் தானியங்களை எடுப்பதற்காக அவ்வறைக்குள் நுழைய முற்பட்ட போது பறவைகள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து அவலக்குரலெழுப்பின. அதைக் கவனிக்காது வாதவூரன் உள்ளே சென்ற போது காகம் பறந்து சென்று அவனது தலையில் எச்சமிட்டது. அதனால் காகத்தை ஏசிய வாதவூரன், நல்லையாவை அழைத்து பறவைகளுக்குத் தானியங்கள் இடுமாறு கூறிவிட்டுக் குளிக்கச் சென்றான். நல்லையா தானியங்களை எடுக்க அறையைத் திறந்த போது உள்ளே இருந்த நாகபாம்பு படமெடுத்துச் சீறியது. அதனால் பயந்த நல்லையா தடுமாறி விழுந்தான். அதனால் அவனது கால் முறிந்து விட்டது. அதற்காக அவன் இரண்டு மாதங்கள் வைத்தியசாலையில் தங்கியிருந்து சிகிச்சை பெற்றான். வாதவூரன் தன்னைக் காப்பாற்றிய பறவைகளுக்கு நன்றி கூறினான். ஆகவே, அன்பானவர்களே, நீங்கள்

எப்பொழுதும் நல்லவற்றையே செய்யுங்கள். நல்ல செயல்களைச் செய்வோர் கடவுளின் பாதங்களை அடைந்து என்றும் இன்பத்துடன் வாழ்வார். தீயசெயல்களைச் செய்வோர் நரகலோகம் சென்று சொல்லெனாத் துன்பங்களை அனுபவிப்பார்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

4. கழிவிரக்கம் கொள்ளார் கதழ்வாளார் வேர்த்துப்

பழிமுறுகக் கோடார் பயன்பேர்த்து) – அழிமுதலை
இல்லங்கொண்டு ஆக்கார் இடும்பைத் தளைதண்பார்
நல்லறனை நாளணிகொள் வார்.

தாம் அணியும் அணிகலங்களாக எண்ணி நல்ல செயல்களைச் செய்பவர்கள் பொருட்களை இழந்த போதும் கவலைப்படமாட்டார்கள், கோபம் கொள்ளமாட்டார்கள். அக்கோபத்தினால் பழியை உண்டாக்கும் செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள். அறமில்லாது பொருட்களைத் தேடமாட்டார்கள். அப்படி வந்து சேர்ந்தாலும் அதை வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்லமாட்டார்கள். இத்தகைய பெரியவர்களுக்கு ஒரு போதும் துன்பம் உண்டாகமாட்டாது.

“அன்பானவர்களே, ஒவ்வொருவரும் தாம் அணியும் அணிகலங்களாக அறச்செயல்களை எண்ண வேண்டும். புதிய புதிய அணிகலங்களை வாங்கி அணிவது போலப் புதிய புதிய அறச் செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும். அறச் செயல்கள் தான் இன்பமாக வாழ்வதற்குரிய செல்வத்தை வழங்கும். வாதவூரனின் மாமனார் தனபாலன். பெருந்தனவந்தர். தினமும் மறக்காது அறச்செயல்கள் பலவற்றைச் செய்பவர். அவரிடம் உதவி பெற்றுப் பலர் கற்றுப் பெரிய பெரிய தொழில்களில்

இருக்கின்றனர். அவர் பல ஏழைப் பெண்களுக்குச் சீதனம் கொடுத்துத் திருமணம் செய்து வைத்தவர். அவரிடம் பல இலட்ச ரூபாவுக்குக் கடனாகப் பொருளைப் பெற்றவன் உரிய தவணை வந்த போது ஊரைவிட்டுச் சென்று விட்டான். பல நாட்களாகியும் அவன் வரவில்லை. அவன் வேறொரு ஊருக்குக்குச் சென்று அங்குள்ள ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து நன்றாக வாழ்கின்றான்.”

“அவனது பெற்றோரும், அவனது மனைவியும் தனபாலனிடம் வந்து தமது வீட்டை விற்றுக் கடனை அடைப்பதாகக் கூறினர். அதற்குத் தனபாலன் சொன்னார், “நான் உங்களுக்குப் பணம் தரவில்லை. உங்களைக் கேட்டும் தரவில்லை. அவன் பல காலம் என்னிடம் கடனாகப் பொருட்களை வாங்கி உரிய தவணையில் பணத்தைத் தருபவன். அந்த நம்பிக்கையில் தான் கொடுத்தேன். அதையிட்டு நான் கவலைப்படவில்லை. நீங்கள் ஒழுக்கமானவர்கள், நல்லவர்கள். அதனால் தான் கடனை அடைக்க முன் வந்தீர்கள். இப்போ உங்களின் வாழ்வு எப்படிப் போகிறது?” என்று கேட்ட தனபாலன் அவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்தார். பின்பு, “உங்களுக்குத் தேவையேற்பட்டால் வெட்கப்படாது வாருங்கள்” என்றார்., “ஐயா, நீங்கள் எம்மைப் பழிவாங்கி விடுவீர்கள் என்ற பயத்துடன் தான் நாம் வாழ்ந்து வந்தோம். நீங்கள் கடவுளைப் போல உதவுகிறீர்கள்” என்றார் அவனின் தந்தை.

“பொருள் போனால் எனக்கு வந்த ஆபத்து ஒன்று மறைந்து விட்டது என்று நினைப்பேன். நான் யாரையும் பழி வாங்கியது கிடையாது. ஏனென்றால் நாம் செய்யும் வினைகள் எம்மையே வந்தடையும். எனது நண்பன் ஒருவன் தீயவழியில் பணம்

சேர்ப்பவன். ஒரு நாள் ஒரு திருடன் தான் திருடிய தங்க அணிகலன்களைக் கொண்டு வந்து அவனுக்கு மலிவாகக் கொடுத்தான். அதை எனது நண்பன் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தான். திருடியவன் காவல் துறையிடம் அகப்பட்ட போது எனது நண்பனும் அகப்பட்டான். அவனது வீடு சோதனை செய்யப்பட்ட போது பல திருட்டுப் பொருட்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அதனால் நான் ஒழுக்கமாக வாழ்கிறேன்” என்றார். அதனால் அன்பானவர்களே, நீங்களும் ஒழுக்கமாக வாழ்ந்து பெருவாழ்வு வாழுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

5. திரைத்த விரிக்கின் திரைப்பின்நா வாய்போல்

உரைத்த உரையதனைக் கேட்டும் - உரைத்த

பயன்தவா செய்வார் சிலர்ஏதம் நெஞ்சத்து

இயன்றவா செய்வார் பலர்.

மரக்கலத்தில் கட்டி வைத்த பாயை விரிப்பதன் மூலம் மரக்கலம் ஒட்டுவனின் விருப்பப்படி அது செல்லாது. அது காற்றின் திசைக்கேற்பவே செல்லும். அது போலச் சான்றோரின் உரைகளைக் கேட்பவன் அதன்படி வாழ்ந்தால் தான் இன்பங்களை அனுபவிப்பான். சான்றோரின் உரைகளைப் பலர் கேட்டாலும் ஒரு சிலரே அதைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வார்.

“அன்பானவர்களே, சான்றோரிடம் கல்வி கற்பவர்கள் பலர். அனால் கற்றபடி நடப்பவர்கள் ஒரு சிலர் தான். மரக்கலத்தை ஒட்டுவவன் பாயை விரித்துக் கட்டி விட்டுத் தான் நினைத்தபடி மரக்கலத்தைச் செலுத்த முடியாது. அது காற்று வீசும் திசைக்குத் தான் செல்லும். அது போலக் கற்றவர்கள் தாம்

கற்றதை மறந்து தம் மனம் போனபடி வாழ்கின்றனர். சபாபதியும் வாதவூரனும் பண்டிதர் பசுபதியிடம் தான் கற்றனர். சபாபதி வாதவூரனை விடப் பல மடங்கு கெட்டிக்காரன். பரீட்சையில் முதல் மாணவனாகச் சித்தியடைந்தவன். இருந்தும் அவன் மதிக்கப்படுவதில்லை. தனபாலன், வாதவூரனின் ஒழுக்கமான வாழ்வை அறிந்து அவனுக்குத் தனது மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்ததோடல்லாமல் தன்னிடமிருந்த கோடிக்கணக்கான செல்வத்தையும் கொடுத்தார். அதனால் பொருளில் வாதவூரன் கல்வியறிவும் பொருளுமுள்ள சபாபதிக்குத் தனது சகோதரியைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க விரும்பவில்லை. இதற்குக் காரணம் சபாபதி சான்றோரிடம் கற்றவற்றைப் பின்பற்றாமையே. அறிவுள்ளவனாகவும் பொருளுள்ளவனாகவும் இருந்தாலும் ஒழுக்க மில்லாதவனையாரும் விரும்பமாட்டார்கள். அதனால் அருளோடு வாழுகள். பொருள் வந்து சேரும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

6. அம்மை இழைத்த தலைப்பட்டு அழிவாயா

இம்மையும் கெண்டுறுத்தும் ஈரம்பெயலாம் - மும்மை
உணர்ந்தார் திருவத்தர் ஓரார் உழணடைத்
தளைப்படுவர் தட்பம் தெறார்.

முற்பிறவியில் செய்த வினைகள் அப்பிறவியுடன் முடிந்து விடுவதில்லை. இப்பிறப்பிலும் குளிர்கால மழையைப் போன்று அவ்வவ் போது அதன் பயன்கள் வந்து சேரும். இனிவரும் பிறப்பில் என்ன பயன்களை அடைய வேண்டும் என்று எண்ணி அதன்படி வாழ்பவர்களே மூன்று பிறப்புக்களின் உண்மையை

உணர்ந்தவர்களாவர். அதை உணராதவர்கள் துன்பத்தில் அகப்பட்டு வருந்துவர்.

“அன்பானவர்களே, முற்பிறப்பில் செய்த வினைகள் அப்பிறப்போடு முடிந்து விடாது. பின் அவர் எடுக்கும் பிறப்புக்கள் தோறும் வந்து சேரும். அதை உணர்ந்தவர்கள் பிறப்பின் உண்மையைப் புரிந்து அதற்கேற்ப வாழ்வார். அதனால் தான் தனபாலன் தன்னை ஏமாற்றிய வியாபாரியின் குடும்பத்திற்கு உதவி செய்தார். அப்படிச் செய்யாது அவர்கள் தமது வீட்டை விற்றுக் கொடுக்க நினைத்த பணத்தைப் பெற்றிருந்தால் அவர் அடுத்த பிறவியில் துன்பப்பட்டிருப்பார். இழப்புக்கள் என்பது முன்வினையின் அனுபவிக்காத வினை. அந்த வினையை அனுபவிப்பவன் தான் அதை அடுத்த பிறவியில் அனுபவிக்காமல் இருப்பான். வாழ்வில் வரும் துன்பங்கள், துயரங்களுக்கெல்லாம் காரணம் முன்வினைப் பயனே தவிர இப்பிறப்பில் செய்த வினைகள் அல்ல. தனபாலனின் நண்பன் இப்பிறப்பின் உண்மையை உணராது பொருள் தேட விரும்பித் தீய வழியை நாடினான். அது இப்பிறப்பிற்கும், மறுபிறப்பிற்கும் செய்யும் வினை. ஒருவன் முற்பிறப்பில் அறியாமல் செய்தவற்றை இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கும் போது பிறப்பின் தன்மைனை உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். அப்படி உணர்ந்து கொண்டால் தீமைகள் செய்யும் எண்ணம் மனதில் உண்டாக மாட்டாது. ஆகையால் இப்பிறப்பில் தீய செயல்களைச் செய்யாது வாழுங்கள். அப்படி வாழ்ந்தால் நீங்கள் எடுக்கும் முப்பிறப்பும் தூய்மை அடையும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**7. தாம் ஈட்டு அருவினைகள் தண்டா உடம்பு ஒன்றி
நாம்மீட்டு ஒறுக்கு ஒணா ஞாங்கரடித் தீம்பால்**

**பிதுக்கப் பெயல்போல் பிறப்பு இறப்பும் போகா
கதுப்போடு இறுத்தல் கடன்.**

நல்வினையும் தீவினையும் செய்தவரை விட்டு நீங்காது. உடலுடன் பொருந்தி வரும் வினைகளையும் யாராலும் நீக்க முடியாது. மடிக்குள் இருக்கும் பாலானது கறக்கக் கறக்க வெளியே வருவது போலப் பிறப்பும் இறப்பும் வினைகள் இருக்கும் வரைக்கும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருக்கும். எனவே வினைகளை நீக்கிப் பிறப்பையும் இறப்பையும் நீக்கிக் கொள்வதே சான்றோர்களின் கடனாகும்.

“அன்பானவர்களே, உடலால் செய்யப்படும் நல்வினைகளையும் தீவினைகளையும் நீக்க முடியாது. பணத்தை வங்கியில் சேமித்து வைத்திருப்பவன் தனக்குத் தேவையேற்படும் போது அதை எடுத்துத் தனது தேவையை நிறைவு செய்வதைப் போன்றதே நல்வினையின் செயற்பாடும். தீயவன் தான் செய்த தீவினையின் பயனாகத் துன்பத்தை அனுபவிக்கிறான். இதைக் கற்றவர்கள் உணருதல் வேண்டும். தனபாலனும் வாதவூரனும் நிறையப் புண்ணியம் செய்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் மதிப்புடனும் மரியாதையுடனும் கௌரமாக வாழ்கின்றனர். ஒரு முறை தனபாலனுக்குப் பெரும் பொருள் நெருக்கடி உண்டானது. வெளிநாடொன்றிற்கு அனுப்பப்பட்ட பொருளொன்று சேர்ந்ததா இல்லையா என்று அறிய முடியவில்லை. உரிய நேரத்தில் பணம் வந்து சேராமையால் அவர் பெரும் நெருக்கடிக்குள்ளானார். அதையறிந்த ஊரவர்கள் பலர் தம்மிடமிருந்த பணத்தையும் பொருளையும் கொண்டு வந்து தனபாலனின் வீட்டில் குவித்தனர். ஆனால் தனபாலனுக்குரிய பொருள் வந்து சேர்ந்து விட்டது. அது அவர் செய்த நல்வினை. நல்வியையும் தீவினையும் செய்தவனை

விட்டு ஒரு போதும் அகன்று செல்லமாட்டாது. அது போல சபாபதிக்கு ஒரு முறை பெரும் நெருக்கடி வந்தது. அவர் பெருந் துன்பப்பட்டுப் போனார். அவருக்கு உதவ யாரும் முன்வரவில்லை. அவருக்குக் கொடுத்த பணத்தைத் திரும்பப் பெற முடியாதென்பது ஊரவர்களுக்குத் தெரியும். அதனால் யாரும் உதவ முன்வரவில்லை. நெருக்கடியைத் தாங்க முடியாத சபாபதி தனது வீடுகளில் ஒன்றை விற்றான். அந்த வீடு ஈடுவைக்கப்பட்ட வீடு. அதைச் சபாபதி ஏமாற்றிப் பெற்றுக் கொண்டான். அதனால் தான் அது பறிபோனது என்று ஊரவர்கள் பேசிக் கொண்டனர். ஒரு பசுவின் மடியில் இருக்கும் பாலை அழுத்திக் கறக்கக் கறக்கப் பால் விட்டு விட்டு வருவது போலப் பிறவிகளும் மாறி மாறி வரும். பிறப்புக்களில் நன்மை செய்தவன் கலங்கமாட்டான். அவன் செய்த நல்வினைகள் அவனைக் கூட இருந்து காப்பாற்றும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

8. தூய்சொல் லாட்டும் துணிவறிவும் துன்பங்கள்

தோய்க் கலங்காத் துணைவலியும் - பூயல்

படுக்கும் திருவத்த னாரே பறிப்பர்

அடுக்கும் அடிச்சேரா ஆறு.

தூய்மையான சொற்களைப் பேசுதல், சான்றோர் ஆராய்ந்து அறிந்து கூறியதை ஏற்று நடத்தல், துன்பங்கள் வந்த போது கலங்காது மனவறுதியுடன் வாழ்தல், போன்றவற்றைத் தவறாது கடைப்பிடித்து வாழ்வோரே பிறவாத நிலையை அடைவர்.

“அன்பானவர்களே, தனபாலன் மிகுந்த நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருந்த போது அவர் துன்பத்தை

வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவரது மனைவி தாலியை நூலில் கோர்த்துக் கட்டியபடி கோவிலுக்கு வந்தாள். அதிலிருந்து அவரது நெருக்கடியின் தாக்கம் எனக்குப் புரிந்தது. கோவிலின் புனருத்தாரண வேலைகளை அவர் பல இலட்சம் ரூபா செலவில் செய்து தருவதாக ஒப்புக் கொண்டவர். அதை அவர் சில நாட்களுக்காவது தள்ளி வைப்பாரென்று நினைத்தேன். எனது எண்ணம் பொய்த்தது. நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்து வேலை செய்தனர். நான் அவரது நிலையைப் பார்வையிட அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தார். அவரது வீட்டில் ஏராளமான மக்கள் இருந்தனர். அவர்களுக்கெல்லாம் சுவையான உணவு கொடுக்கப்பட்டது. நிலைமை தெரியாத அயலூரவர்கள் நிதியுதவி கோரி வந்தனர். அவர்களுக்கும் வேண்டிய உதவிகளை அவர் செய்து கொண்டிருந்தார். வந்தவர்களோடு மிகமிக அன்பாகப் பேசினார். பெரியவர்கள் கூறியவாறு முன்பு போல நடந்து கொண்டார். அவரது முகத்திலோ, செயல்களிலோ அவரது பெருந்துன்பம் தெரியவில்லை. நான் விடை பெறும் பொது சொன்னார், “சுவாமியார், நீங்கள் கதைக்காவிட்டாலும் உங்கள் மனதில் உள்ளவை எனக்குப் புரிகின்றன. எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் ஒழுக்கம் தவறக் கூடாது; சினந்து பேசக் கூடாது; மற்றவர்களை மதிக்காது விடக் கூடாது; துன்பங்கள் வரும் போகும் ஆனால் ஒழுக்கம் தவறினால் தவறிய ஒழுக்கத்தை மீளப் பெற முடியுமா..? என்னைப் பொறுத்த வரை வாழ்க்கையில் செய்ய வேண்டிய அறச் செயல்களைச் செய்ய வேண்டியவாறு செய்து முடித்து விட்டேன். இனி மறுமையைப் பற்றித்தான் சிந்திக்கிறேன். மறுமை வாழ்வு சிறக்க வேண்டுமானால் துன்பம் வந்த போது கலங்கக் கூடாது, வந்த

துன்பங்களை நீக்கத் தகாத தீய செயல்களைச் செய்யக் கூடாது. வன் சொற்களைப் பேசக் கூடாது என்று நீங்கள் தானே சொல்லித் தந்தீர்கள்” என்று சிரித்தார். உண்மை தான். உள்ளது போதும் என்று நினைப்பவர்களுக்குப் பொருள் தேடும் ஆசை இராது. ஒவ்வொரு வரும் நிர்வாணமாகவே பிறக்கின்றனர். பின் கொண்டு செல்பவை எதுவும் இல்லை. இந்த இடைக் காலத்தில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து பிறரை மகிழ்ச்சிப் படுத்தினால் மறுமை மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். அதனால் நல்லதையே செய்யுங்கள், நல்ல வார்த்தைகளைப் பேசுங்கள்” என்றார் நமச்சிவாயம் சுவாமிகள்.

சிந்தியல் வெண்பா

9. கடல்முகந்து தீம்பெயலைஊழ்க்கும் எழிலி

மடனுடையார் கோதகற்றி மாண்புறுத்தல் ஏமம்

படைத்தாக்கல் பண்பறிந்தோர் சால்பு.

மேகமானது கடல் நீரை முகந்து மழையாகப் பூமிக்குத் தரும். அது போலச் சான்றோர் அறியாமையால் குற்றங்களைச் செய்பவர்களின் குற்றங்களை நீக்கி நல்லவர்களாக வாழச் செய்து அவர்களுக்குக் காவலாய் இருந்து அவர்களின் நல்வாழ்விற்கு உதவுதலைத் தமது கடமையாக ஏற்றுக் கொள்வர்.

“அன்பானவர்களே. மேகமானது உவர்த்தன்மையுள்ள கடல் நீரை முகர்ந்து எடுத்து அதைச் சுத்தப்படுத்தி இனிய நன்நீராக்கி மழையாகப் பூமிக்குத் தரும். இது போலப் பெரியவர்கள் அறியாமையால் குற்றஞ் செய்பவர்களை அணுகி அவர்களைத் திருத்தி சமூகத்திற்கு உதவுமாறு செய்வர். இதை அவர்கள் தமது கடமை என்றே எண்ணுவர்.”

“ஒரு நாள் தனபாலன் தொழில் நிமிர்த்தம் வெளியூருக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். வழியில் ஒருவன் மது அருந்தி விட்டு வீதியில் கலாட்டா செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பயத்தில் அவ்வீதியால் யாரும் செல்லவில்லை. தனபாலனும் அவரது உதவியாளரும் மோட்டார் வாகனத்தில் சென்றனர். கலாட்டா செய்தவன் வீதியின் குறுக்கே படுத்திருந்தான். தனபாலன் வாகனத்தால் இறங்கி அவன் படுத்துக் கிடந்த இடத்திற்குச் சென்றார். அவனது கோலம் அவனைத் திகைக்கப் பண்ணியது., “மகனே, ஏன் இவ்வாறு செய்கிறாய். உன்னைப் பார்த்தால் வயதில் மிகவும் குறைந்தவனாகத் தெரிகிறது. இந்த வயதில் குடித்தால் உனது எதிர்காலம் என்னாவது? எழும்பு” என்றார்.

“அவன் எழுந்து அவரைப் பார்த்தான். அவரது கோலம் அவனை ஆட்கொண்டது; “மகனே, குடிப்பது மகா பாவம். நீ குடித்துவிட்டு மற்றவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக நடந்து கொள்கிறாய். நான் வேற்றாரவன். இருந்தாலும் உனக்கு உதவி செய்ய விரும்புகிறேன். உனக்க என்ன உதவி வேண்டும் சொல்” என்றார்.

“மிகுந்த அன்புடன் தன்னுடன் பேசிய அந்த இனந்தெரியாதவர் மீது அவனுக்கு பாசம் ஏற்பட்டது; “ஐயா, நான் ஒரு தனவந்தனின் மகன். எனது பெயர் நகுலேஸ்வரன். என்னை எனது பெற்றோர்கள் மதிப்பதில்லை. உதவிகளும் செய்வதில்லை. ஊரவர்களும் என்னை வெறுக்கின்றனர்” என்று நிறுத்தியவன் சில நிமிடங்கள் அழுதான். பின்பு சொன்னான், “ஐயா, நான் எனது மாமனின் மகளை விரும்பினேன். அவளும் விரும்பினாள். இருவீட்டுப் பெற்றோரும் அதை விரும்பாமல்

என்னுடன் பிரச்சினைப்படுகின்றனர். அந்த துயரத்தை மறக்கவே நான் மது அருந்துகிறேன்” என்றான்.

“மகனே, உன்னை யாரென்று எனக்குத் தெரியாது. வாழ்க்கையில் துன்பங்கள் பிரச்சினைகள் பலவும் வரும். அதற்கு மது மருந்தல்ல. நான் வியாபார விடயமாக வெளியூர் செல்கிறேன். நீ நாளைக்கு என்னை வந்து சந்தித்தால் உனது துயரத்தைப் போக்குவேன்” என்றார்.

“மறுநாள் நகுலேஸ்வரன் தனபாலனைச் சென்று சந்தித்தித்தான். அவர் புத்திமதிகள் கூறித் தனது நிறுவனத்தில் ஒரு வேலையும் கொடுத்தார். சில மாதங்களின் பின் அவனது பெற்றோரையும் சந்தித்துப் பேசினார். இருவரது பெற்றோருக்கும் அவரைத் தெரியும். அதனால் அவர்கள் அவனது திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தனர். இன்று நகுலேஸ்வரன் மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தை. மிகவும் ஒழுக்கமாக வாழ்கிறான். தனபாலனது செயலை பெற்றோரும் ஊரவர்களும் பாராட்டினர். எனவே பெரியோர்கள் தகுதி, தராதரம், உறவு என்பவற்றைக் கவனியாது உதவி செய்வார்கள். அதை அவர்கள் தமது கடமை என்று எண்ணி வாழ்கின்றனர்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

10. இடிப்பதென்று எண்ணி இறைவானைக் காயார்

முடிப்பர் உயிரெனினும் முன்னர் - கடிப்பக்

கன்றார்ந்து தீம்பால் கலுமுமே நீள்மோத்தை

ஒன்ற உணராதார் ஊங்கு.

பயங்கரமாக இடிஇடித்தாலும் எவரும் மேகத்தின் மீது வெறுப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள். இவன் என்னுயிரைப் போக்குவான் என அறிந்தாலும் சான்றோர் அவனுக்குத் தீங்கு

செய்ய எண்ண மாட்டார்கள். தனது கன்று பாலைக் குடிக்கும் போது இடித்தும் கடித்தும் குடித்தாலும் தாய்ப்பசு கன்றை வெறுக்காது. இனிய பாலையே கொடுக்கும். இவ்வாறு சிறப்போடு வாழத் தெரியாத மக்களைவிட முரட்டுத் தனமான ஆட்டுக்கடாக்கள் நல்லவையாகும்.

“அன்பானவர்களே, தனபாலன் மது மயக்கத்தில் புலம்பும் நகுலேஸ்வரனுக்கு அருகே சென்ற போது ஊரவன் ஒருவன் சொன்னான், “ஐயா, உங்களைப் பார்த்தால் வெளியூரவர் போலத் தெரிகிறது. உவன் தீயவன். உதவி செய்பவர்களைத் தாக்குபவன். உவனது தந்தையார் மிகவும் நல்லவர். இவன் தீயவர்களுடன் சேர்ந்து குடித்து விட்டுத் தனது தந்தையைத் தாக்குவான். அதனால் இவனது பெற்றோர் வேறு ஊருக்குச் சென்றுவிட்டனர். எமக்கு உவனைக் கண்டால் பயம். நாங்கள் விலகிக் சென்றுவிடுவோம். இவனது மடிக்குள் கொடிய ஆயுதங்கள் இருக்கும். உங்களுக்கேன் இந்த வீணாண வேலை. திரும்பி வேறு வழியால் செல்லுங்கள்” என்றான். அதையே பலரும் சொன்னார்கள். எனினும் அவனின் மீது இரக்கம் கொண்ட தனபாலன் அவனின் அருகிற் சென்று அன்புடன் கதைத்தார். அவரது அன்பான பேச்சும், பண்பான நடையும், பொலிவாகக் கவரும் தோற்றமும் நகுலேஸ்வரனின் மனதை மாற்றியது. இடிஇடிக்கிறதென்று மேகத்தை யாராவது வெறுப்பார்களா? தாய்ப்பசுவில் பால் உண்ணும் கன்று தாயின் மடியை இடித்து இடித்து உண்ணும். முலைக்காம்பைக் கடித்தும் விடும். அதற்காகத் தாய்ப்பசு கன்றை வெறுத்து விடாது. பாலும் கொடுக்காமல் விடாது. அன்புடன் கதறி அழைத்துக் கொடுக்கும். அது போலச் சான்றோர்களும் தமக்கு ஆபத்து நேர்ந்தாலும் தம்குணத்தை மாற்றமாட்டார்கள். கொல்ல வருபவனை அறிந்தும் எதிர்

கொள்ளத் தயங்கமாட்டார்கள். இது அவர்களது இரத்தத்தில் ஊறிய பண்பு. இன்று தான் மனிதனாக வாழ உதவியவர் தனபாலன் என்று நினைத்துத் தொழுகிறான். அவனது பெற்றோரும் உறவினர்களும் தனபாலனைக் கடவுளாக நினைத்து வாழ்கின்றனர். இந்த உண்மைகளை அறிந்தும் எல்லோருக்கும் நன்மை செய்யாதவரை விட எதற்கெடுத்தாலும் முட்டி மோதித் தன் கொடிய குணத்தைக் காண்பிக்கும் ஆட்டுக் கடாக்கள் நல்லவை என்று பெரியவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

2. பொருட்பால்

(பொருளைப் பற்றிக் கூறும் பகுதி)

11. உண்மையொராப் பித்தர் உடைமை மயக்கென்ப

வண்மையுற ஊக்கல் ஒருதலையே – கண்ணீர்
 இருபாலும் தோன்றன்ன ஈர்க்கலார் போழ்வான்
 இருபால் இயங்கலினோடு ஒப்பு.

உண்மையை ஆராய்ந்து அறியாதவர்கள் தான் செல்வம் மயக்கம் தருவது என்று கூறுவர். எனவே வளங்கள் பலவற்றைத் தரும் செல்வத்தைத் தேடுவதற்கு ஊக்கம் கொள்ளல் வேண்டும். நமது இரண்டு கண்களைப் போன்ற அறமும் இன்பமும் செழிப்படைவதற்குக் காரணமாவது செல்வம். அது இரண்டு பக்கமும் கூர்மை உள்ள வாளைப் போன்று வெட்டுபவர்களுக்கு இரண்டு பக்கங்களாலும் உதவி செய்யும்.

“அன்பானவர்களே, உலகில் உள்ள இன்பங்கள் அனைத்தையும் தருவது செல்வம். இதை அறியாதவர்கள்

தான் செல்வம் மயக்கத்தைத் தரும்; அழிவைத் தரும்; அவாவைத் தரும் என்பார்கள். எப்பொழுதும் ஒரு செயலுக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. கத்தியை எடுத்துக் கொண்டால் அது ஆக்கத்தையும் தரும் அழிவையும் தரும். ஆதலால் ஒவ்வொரு வரும் அறவழியில் தேடக்கூடிய செல்வத்தைத் தேடிக் கொள்ளல் வேண்டும். அப்படித் தேடினால் அது இன்பத்தையும் அறத்தையும் வலியக் கொண்டு வந்து தரும். இன்பமும் அறமும் செழிக்க வேண்டுமானால் பொருளைத் தேட வேண்டும்.”

“தனபாலன் சில சமயங்களில் இரவிலும் வீட்டுக்கு வர மாட்டார். பிறநாடுகளில் இருந்து கப்பல்கள் வந்தால் அவர் தொழிலாளர்களைக் கண்காணிக்கத் துறைமுகத்தில் தங்கியிருவார். அதனால் கவலை கொண்ட அவரது மனைவி மகாலட்சுமி கேட்டாள், “அத்தான், நீங்கள் இரவும் பகலும் கடுமையாக உழைப்பது எனக்குக் கவலையளிக்கிறது. மனிதர் உழைப்பது இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்காக என்று பெரியவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் பகலிலும் வேலை செய்து இரவிலும் வேலை செய்வதைப் பார்க்க எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது” என்று அழுதாள்.

“மகா, மனிதன் பொருளை நிறையத் தேடினால் தான் கண்களைப் போன்ற அறத்தைச் செய்ய முடியும். பிறநாடுகளிலிருந்து கப்பல் வந்தால் அதைக் கவனித்தல் வேண்டும். துறைமுகத்தில் சகல வசதிகளோடும் அமைந்த அறை எனக்குண்டு. வேலையாட்கள் மூலம் தேவையானவற்றை வீட்டிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். இதில் எனக்குக் கஷ்டம் எதுவும் இல்லை.

தொழிலாளர்களைக் கண்காணித்தல் முக்கியமானது. நிறையப் பொருட்களைத் தேடினால் தான் அறம் செய்ய முடியும். இன்பங்களை அனுபவிக்க முடியும். இப்போ உமக்காக ஆடம்பரமான மோட்டார் வண்டி வாங்கப்போகிறேன். இதை உழைக்காமல் வாங்க முடியுமா? பொருள் தேடுவதில் திருப்தி அடையக் கூடாது. திருப்தி அடைந்தால் அறம் செய்ய முடியாமற் போய்விடும். உழைக்காமல் உள்ள பொருளைச் செலவு செய்தால் செல்வம் கரைந்து அழிந்துவிடும். உழைப்புச் செல்வத்தைப் பாதுகாக்கும் முக்கிய வழி. இரண்டு பக்கமும் கூர்மையுள்ள வாளைப் போன்றது செல்வம். அது வெட்டுபவர்களுக்கு இரண்டு பக்கங்களாலும் அதாவது அறம், இன்பம் என்ற இரண்டுக்கும் உதவி செய்யும்” என்றார். ஆகையால், “நீங்கள் பணத்தை அறவழியில் அளவுக்கதிகமாகத் தேடி மற்றவர்களுக்கும் உதவி நீங்களும் நன்றாக அனுபவியுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**12. உடைமையறா(து) ஈட்டல் உறுதுணையாம் யாண்டும்
உடைமையராச் சென்றக்கால் ஊரெல்லாம் சுற்றம்
உடைமைக்கோல் இன்றங்குச் சென்றக்கால் சுற்றம்
உடையவரும் வேறுபடும்.**

சேர்த்த செல்வத்தைக் குறைவுபடாமல் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அப்படிச் சேர்த்த செல்வம் எவ்விடத்தும் உற்ற துணையாக இருக்கும். பொருளுடையவர்களைத் தான் ஊரவர்கள் உறவினராகக் கருதுவர். அவ்வாறு இல்லாவிட்டால், உற்ற உறவினர்களும் மனம் வேறுபட்டு அயலவராகவே இருப்பர்.

“அன்பானவர்களே, சேர்த்த செல்வத்தைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அதைக் குறைய விடக் கூடாது. குறைந்தால் பின் குறைந்து குறைந்து அழிந்துவிடும். நாவலடியில் அருணாசலம் என்றொருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் பெருந் தனவந்தன். அவனைச் சுற்றி எப்பொழுதும் உறவினர்கள் இருப்பார்கள். அவர் சிரமப்பட்டுத் தேடிப் பொருட்களைக் குவித்துவிட்டார். அதன் பின் சேர்த்தது போதும் என்று நினைத்து ஓய்வெடுத்தார். அவர் ஓய்வெடுத்த பின்பும் அறச் செயல்களுக்காகச் செலவு செய்தார். கோவில்கள் கட்டினார், பாடசாலைகளுக்குதவினார். சிவன் கோவிலில் அன்னதானம் செய்தார். அவரது செல்வம் குறைய ஆரம்பித்தது. அப்போது ஊரவர்கள் ஊர்க்கோவில் கட்டுவதற்கு நிதி கேட்டு வந்தனர். அதை அவரால் கொடுக்க முடியவில்லை. தேவைக்காக அவர் அவரது மனைவியின் ஆபரணங்களைவிற்கத் தொடங்கினார்.”

அதை அறிந்த அவரது தந்தை சொன்னார், “மகனே, செல்வத்தை அதிகமாகச் சேர்த்து விட்டோம் என்று திமிரடையக் கூடாது. அத்துடன் சேர்த்த செல்வம் போதும் என்று நினைக்கவும் கூடாது. ஒருவன் செல்வத்தைச் சேர்க்கச் சேர்க்கச் செலவு அதிகரிக்குமே தவிரக் குறையாது. அதுதான் செல்வத்தின் பண்பு. உன்னிடம் பெருஞ் செல்வம் இருந்த போது ஊரவர்கள் எல்லோரும் உன்னைச் சூழ்ந்திருந்தனர். செல்வம் குறைந்த போது அவர்கள் உன்னை விட்டு நீங்கிச் சென்றுவிட்டனர். இது தான் உயிர்களின் நிலை. இதற்குள் ஐந்தறிவு படைத்த விலங்குகளும் அடங்கும். அதனால் நீ பழையபடி தொழிலை ஆரம்பி. உழைப்பு உன்னை முன்னேற்றும். போதும்

என்றிருந்தால் உள்ளவையும் போய்விடும்” என்றார். தந்தையின் சொற்படி அருணாசலம் தொழிலை ஆரம்பித்து உற்சாகமாகச் செய்தார். மீண்டும் பொருள் குவியத் தொடங்கியது. விட்டுச் சென்ற உறவுகள் தேடி வந்தன. இனிமேல் எக் காரணம் கொண்டும் போதும் என்று நினைத்துப் பொருள் தேடும் முயற்சியை விடக் கூடாது. என்று நினைத்தார். அதனால் “அன்பானவர்களே, பொருள் தேடும் முயற்சியில் திருப்திப்படாதீர்கள். அதற்காக அவாவுற்று அடுத்தவரை வஞ்சித்துப் பொருள் தேடாதீர்கள். அறம் வழுவாது பொருள் தேடி அறச் செயல்களைச் செய்து இன்பமடையுங்கள்.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

13. மண்ணீர் உடையார் சிறுகாலைத்

தண்ணீரார் சாரும் நிலம்சார்வர் - உண்ணீர்

அறியின் அருஞ் செவிள மாண்பொருளே வெண்ணீர்ச்

சிறியரையும் ஏர்ப்படுத்தும் செய்.

வயல்களையும் நீர் நிலைகளையும் உடைய தனவந்தர்கள் அவற்றை வறியவர்களுக்கு வழங்கி அறச் செயல்களைச் செய்வார்களேயானால், அவர்கள் சான்றோர் அடையும் மேலான உலகத்தை அடைவர். அறவழியில் சேர்த்த செல்வம் நம்மை வளர்க்கும் தாய் என்று அறநூல்கள் பலவும் கூறுகின்றன. வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று அறியாமையில் உள்ளோரையும் பெருமைக்குரியவராக்குவது செல்வம். எனவே அத்தகைய செல்வத்தை அறவழியில் விரைவாகச் சேர்த்தல் வேண்டும்.

“அன்பானவர்களே, செல்வமுடையவன் தான் பேரின்ப வாழ்வு வாழ்பவன். அவனை எல்லோரும் மதிப்பவர்கள்.

அவன் இம்மையிலும் புகழுடன் இன்பமாக வாழ்வான். மறுமையிலும் பேரின்பத்தை அனுபவிப்பான். பொருளில்லாதவன் இரண்டு பிறப்புக்களிலும் துன்பங்களையே அனுபவிப்பான். நாவலடியில் சிங்காரம் என்றொரு ஏழை விவசாயி இருந்தான். அவனிடம் விவசாய நிலம் இல்லை. அதனால் அவன் அவ்வூர்ப் பண்ணையார் ஒருவரிடம் நிலம் பெற்று விவசாயம் செய்து வந்தான். அத்துடன் அவர் ஏவும் செயல்களையும் செய்து வந்தான். அவனது உழைப்பு அவனது குடும்பத்தின் செலவுக்குப் போதாதிருந்தது. அதனால் அவன் விரும்பினாலும் பிறருக்குக் கொடுக்க முடிவதில்லை. அவனை அவ்வூரில் யாரும் மதிப்பதில்லை. அவ்வூரில் சுபநிகழ்வுகள் நடந்தால் அவன் அவ் நிகழ்வின் கூலியாகச் செயற்படுவான். அன்று தான் சுவையான உணவைப் பின்பக்கத்திலிருந்து உண்பான்.”

“ஒரு நாள் அவன் பட்டணத்திற்குச் சென்ற போது அதிஷ்டலாபச் சீட்டு விற்பனை செய்பவனிடம் ஒரு சீட்டு வாங்கினான். ஒரு வாரத்தின் பின் அவனுக்குப் பரிசாகப் பல கோடி ரூபா கிடைத்தது. அதையறிந்த ஊரவர்கள் அவனது வீட்டில் கூடினர். ஆறுமாதங்களின் பின் அவன் பெரிய மாளிகை போன்ற வீட்டைக் கட்டினான். மோட்டார் வண்டி ஒன்று வாங்கினான். வயல் நிலம் வாங்கினான். தோப்புக்கள் வாங்கினான். அதனால் அவனது வருமானம் பெருகியது. அறச் செயல்கள் பலவும் செய்தான்; ஏழைகளுக்கு உதவினான். அதனால் அவனை அக்கிராமத்தின் தலைவனாக்கினார். அதன் பின் ஊரில் அவனில்லாமல் எந்த நிகழ்வும் நடைபெறாது. சுபநிகழ்வுகளில் பின்புறத்தே வைத்து உணவு வழங்கிய ஊரவர்கள் அவன் இல்லாமல்

சுபநிகழ்வுகளை நடத்துவதில்லை. இவையெல்லாம் செல்வம் செய்யும் வேலை. செல்வம் தாயைப் போல் உதவும் தன்மை வாய்ந்தது. அதனால் அன்பானவர்களே, விரைவாகச் செல்வத்தைத் தேடுங்கள். உங்களின் செல்வத்திற்கேற்ப உங்களுக்கு மதிப்பு, மரியாதை, கௌரவம் என்பன கிடைக்கும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**14. மெய்வலியும் செல்நிலையும் வாழ்நாளும் தூவொழுக்கும்
மெய்யா அளிக்கும் வெறுக்கையிலார் - வையத்துப்
பல்கிளையும் வாடப் பணையணைதோள் சேய்திரங்க
ஒல்கு) உயிர் நீத்து) ஆரும் நரகு.**

செல்வம் உடல் வலிமை, செல்வாக்கு, நீண்ட ஆயுள், தூய்மையான ஒழுக்கம் என்பவற்றைக் கொடுக்கும். செல்வமில்லாதவர்கள் உறவினர்களால் வெறுக்கப்படும், மனைவி மக்கள் வறுமையால் துன்புறவும், குறுகிய காலம் வாழ்ந்து இறந்துவிடுவர். அப்படி இறப்பவர் பின் நரகலோகம் சென்று துன்பப்படுவர். அதனால் விரைவாக அறவழியில் செல்வத்தைச் சேர்த்தல் வேண்டும்.

“அன்பானவர்களே, சிங்காரம் ஏழையாக இருந்த போது அவனது மூத்த மகளுக்குக் கடுமையான நோய் வந்து விட்டது. அவன் ஊரில் உள்ள அரசாங்க இலவச வைத்தியசாலைக்கு அவளைக் கொண்டு சென்றான். அங்குள்ள வைத்தியர் அவளது உடலை சோதித்துப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னார், “சிங்காரம், இவ் வைத்தியசாலையில் போதிய வைத்திய வசதிகள் இல்லை. உனது மகளின் உடல் நிலை மிகவும் மோசமாக உள்ளது. அதனால் பட்டணத்தில் உள்ள வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்லுங்கள்” என்றார். சிங்காரத்திடம் ஒரு சதம் கூட இல்லை.

அதனால் அவன் தனது உறவினன் ஒருவனிடம் சென்று தனது நிலையைக் கூறினான். அவன் சொன்னான், “சிங்காரம், பணம் தான் கடவுள். அது உள்ளவன் நினைத்தவாறு நினைத்தபடி வாழ்வான். நானும் முன்பு உன்னைப் போலப் பரதேசியாகத் தான் இருந்தேன். இப்போ உழைத்து முன்னேறி விட்டேன். எப்பாடுபட்டாவது பணத்தைச் சேர். பணம் சேர்ச் சேர உல்லாசமான வாழ்வு வாழலாம்” என்று கூறிப் பணத்தைக் கொடுத்தான். நோய் முற்றாகக் குணமடையாது எலும்பும் தோலுமாக இருந்த மகளைப் பார்க்கச் சிங்காரத்திற்கு வேதனையாக இருந்தது. பணம் கிடைத்ததும் அவன் வெளிநாட்டு வைத்திய நிபுணரொருவரிடம் தனது மகளை அழைத்துச் சென்றான். அவர் மகளின் உடலைப் பரிசீலித்துவிட்டுச் சொன்னார், “பயப்படும் படியாக எதுவும் இல்லை. நல்ல சத்தான உணவு வகைகளைக் கொடுங்கள். நோயை சிகிச்சையும், மருந்தும் மட்டும் தீர்ப்பதில்லை. நல்ல போசாக்கான உணவும் தீர்க்கும். அதனால் நல்ல சுத்தமான உணவுகள் கொடுங்கள்” என்றார். அவர் கூறியபடி சிங்காரம் தனது மகளுக்கு உணவு வகைகளைக் கொடுத்தான். இப்போ அவள் பேரழகியாக மாறிவிட்டாள். அவளைத் திருமணம் செய்யப் பலர் முன் வந்துள்ளனர். “அன்பானவர்களே, செல்வம் நீண்ட ஆயுளையும், பொலிவான தோற்றத்தையும், அழகையும், ஆற்றலையும், பேரின்ப வாழ்வையும் கொடுக்கும் என்பதை நினைவில் வைத்திருங்கள். அதனால் அறவழியில் பொருளைத் தேடி, அறவழியில் செலவு செய்து இன்புறுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

15. குருட்டாயன் நீள்கானம் கோடம் சிவணத்

**தெருட்(டு) அயம் காலத்தால் சேரான் - பொருட்டாகான்
நல்லறமும் பேணான் நாரமிவர்த் தானாம்**

பொல்லாங்கு) உறைவிடமாம் புல்.

தனது வாழ்நாளாளுக்குத் தேவையான செல்வத்தைத் தேடி வைக்காதவன், பார்வையற்ற இடையன் பரந்த காட்டில் ஆடுகளை மேய்ப்பதற்குத் துன்பப்படுவது போலத் துன்பப்படுவான். அவன் சமூகத்தவரால் ஒரு பொருளாகவும் மதிக்கப்படமாட்டான். இல்லறத்தை நல்லபடி நடத்தவும் மாட்டான். மக்களால் மதிக்கப்படவும் மாட்டான். எல்லா விதமான துன்பங்களையும் அனுபவிக்கும் அவனை மக்கள் புல்லாகவே மதிப்பர்.

“அன்பானவர்களே, செல்வமில்லாதவன் புல்லாக மதிக்கப்படுவான். சிங்காரம் கூலி வேலை செய்யும் வீடுகளில் அவன் மதிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் உண்டு எஞ்சிய எச்சில் சோற்றையே அவனுக்குக் கொடுப்பார்கள். அதில் ஒரு பகுதியை அவன் உண்டு விட்டு மிகுதியை விட்டுக்குக் கொண்டு செல்வான். அவனது இளைய மகன் ஆரூரன். தரம் ஐந்தில் கற்பவன். கல்வியில் வல்லவன். அவனது மனைவி சகவீனமுற்ற பொழுது சிங்காரன் அவளுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களைத் தாமோதரன் என்ற வணிகனிடம் கடனாக வாங்கினான். தாமோதரனின் மகனும் தரம் ஐந்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் இருவருக்கிடையில் தான் போட்டி இருந்தது. எனினும் தாமோதரனின் மகனை வென்றுவிடுவான். இது தாமோதரனுக்கு அவமானத்தைக் கொடுத்தது. கடன் பெற்றுப் பல மாதங்களாகியும் அதைச் சிங்காரம் கொடுக்கவில்லை. அதனால் தாமோதரன் சிங்காரத்தைச் சந்தித்துச் சொன்னான், “சிங்காரம், உன்னால் கடனைத் தீர்க்க

முடியாது. அதனால் உனது மகனை எனது கடையில் வேலை செய்ய விடு. சம்பளம் தருகிறேன். அது உனக்கு உதவியாக இருக்கும்” தாமோதரன் சொன்னதை ஏற்றுச் சிங்காரம் தனது மகனைப் பாடசாலையால் மறித்துக் கடையில் வேலை செய்ய அனுப்பினான். அது அவனைக் கற்பித்த ஆசிரியருக்கு கவலையை அளித்தது. ஆரூரனைப் பாடசாலைக்கு அனுப்புமாறு ஆசிரியர் சொன்னார்.

“ஐயா, எனது மகன் கெட்டிக்காரன். அதனால் எனது வறுமை தீராது. எனது மனைவியும் மூத்த மகனும் நோயாளிகள். இவர்களைப் பராமரிக்க என்னால் முடியவில்லை. அதனால் தான் ஆரூரனைப் பாடசாலையால் மறித்தேன்” என்றான். ஆசிரியர் எதுவும் பேசாமற் சென்று விட்டார். “பொருளை இளமையில் தேடாதவன் குருட்டு இடையன் காட்டில் தனது ஆடுகளை மேய்க்கும் போது படும் துன்பங்களை விடக் கூடுதலான துன்பங்களை அனுபவிப்பான். அவனை யாரும் விரும்பமாட்டார்கள்; மதிக்கவும் மாட்டார்கள்; அவனைப் புல்லாக நினைத்து மிதிப்பார்கள். அதனால் செல்வத்தை விரைவாகத் தேடுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**16. முப்பொருள் உண்மை தெளிவான் அருஞ்சீலன்
முப்பொருள் உண்மை உடையான் அருமுனிவன்
முப்பொருள் உண்மை மடுப்பான் இறை ஆங்கு
முப்பொருள் உண்மைக்கு இறை.**

அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பொருட்களின் உண்மை நிலையை அறிந்தவன் சான்றோன். அம் முப்பொருட்களின் உண்மையை உணர்ந்து நெஞ்சில் நிறுத்தி

வாழ்பவன் முனிவன். அம் முப்பொருட்களின் உண்மையை மக்களுக்கு உணர்த்தி அதில் கூறியவாறு மக்களை வாழச் செய்பவன் அரசன். இம்மூன்று பொருட்களுமே வாழ்க்கைக்கு அடிப்படைகள்.

“அன்பானவர்களே, அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பொருட்களின் தத்துவங்கள் தான் வாழ்வுக்கு அடிப்படையானவை. அறநெறிப்படி வாழ்ந்து பொருளைத் தேடி அறவழிப்படி இன்பம் அனுபவிப்பதே முப்பொருட்கள் கூறும் தத்துவம். முப்பொருட்களையும் உணர்ந்து நடப்பவன் சான்றோன். முப்பொருட்களின் உண்மையை உணர்ந்து அனுபவித்துத் துறவு பூண்பவன் ஞானி. இம் முப்பொருட்களையும் உணர்ந்து மக்களுக்கு அதைப் பற்றிய அறிவை ஊட்டி அதன்படி வாழச் செய்பவன் அரசன். சான்றோர் தவறு செய்யமாட்டார்கள். துறவிகள் வாழ்க்கையை வெறுத்தவர்கள். மக்கள் ஆசையுற்றவர்கள். அந்த ஆசை அவாவாக மாறும். அவாவால் மக்கள் பல்வேறு வகையான துன்பங்களை அனுபவிப்பர். அத்துன்பங்களை நீக்கத் தீய செயல்களைச் செய்வர். தீய செயல்களை மக்கள் செய்யா வண்ணம் அவர்களுக்கு முப்பொருட்களின் தன்மையை உணர்ப்பண்ணுபவன் அரசன்.”

“வேலூர் அரசன் மார்த்தாண்டன். அவன் நீதி நெறி தவறாது ஆட்சி புரிபவன். அவனது நாட்டில் மக்கள் எந்த விதமான குறைகளும் இன்றி வாழ்ந்து வந்தனர். வேலூருக்கு அருகே உள்ள நாடு துறையூர். துறையூரில் சகல வளங்களும் இருந்தும் மக்கள் தீய செயல்களைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். கொடிய தண்டனைகளைத் துறையூர் மன்னன் வழங்கிய போதும் மக்கள் திருந்தாது தீய செயல்களையே செய்து வந்தனர். அதனால் துன்பப்பட்ட துறையூர் மன்னன் தனது அமைச்சரையும்

அழைத்துக் கொண்டு வேலூருக்கு வந்தான். வேலூர் மிகவும் அமைதியாக இருந்தது. அவ்வூர்ச் சந்தையில் இருவியாபாரிகள் பிரச்சினைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பெரியவர் ஒருவர், அவர்களைச் சமரசம் செய்து வைத்தார். அதைக் காணத் துறையூர் மன்னனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவன் வேலூர் அரசன் மனைக்கு வந்து மார்த்தாண்டனை வணங்கினான். துறையூர் மன்னின் மனநிலையை அறிந்த மார்த்தாண்டன் சொன்னான், “மன்னரே, அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருளைப் பற்றிய உண்மை நிலையை மன்னன் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். இம்முப்பொருளின் தத்துவத்தை மன்னன் மக்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும். வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தி செழுமையாக்கி நல்லது கெட்டவற்றின் தன்மையை உணராத மக்கள் தீயவற்றையே செய்வார்கள். தீமையைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் தீயதைச் செய்வார்கள். அதைச் சான்றோர் திருத்துவார்கள். மன்னன் முப்பொருட்களின் உண்மைகளை முழுமையாக உணர்ந்து செயற்பட்டால் மக்களும் செயற்படுவர். அதனால் மக்கள் தீயவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள். தவறிச் செய்தால் சான்றோர் திருத்துவார்கள். இது தான் இங்கு நடைபெறுகிறது” என்றான் மார்த்தாண்டன். உண்மையை உணர்ந்த துறையூர் மன்னன் மகிழ்வுடன் புறப்பட்டான்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**17. கால்கலத்தால் சேர்பொருளும் கண்ணற்றார் தேர்பொருளும்
நாலிரண்டால் கூடும் நலப்பொருளும் - கோல்தாங்கிக்
கோடும் அரசிற்கு உரியாமே தொல்புவிக்கீழ்
ஆடும் பொருளோடு அணைந்து.**

வண்டிகள், மரக்கலன்கள் ஆகியவற்றால் கொண்டுவரப்படும் பொருள்களுக்குரிய சுங்கவரியும், கரப்பவர்கள் இல்லாமையால் உள்ள பொருட்களும், மக்கள் புதையலாக நிலத்திற்குக் கீழ் இருந்து பெறப்படும் பொருட்களும் கொடுங்கோலாட்சி செய்யும் அரசர்களுக்குச் சொந்தமாகாது. அவை செங்கோல் மன்னர்கே உரியனவையாகும்.

துறையூரின் எல்லைப் புறத்தில் இருந்த காட்டில் வேட்டையாடச் சென்ற சரவணனும் அவனது நண்பர்களும் காட்டின் மத்தியில் நின்ற ஆலமரத்தின் அடியில் பொருள் ஒன்று தெரிவதைக் கண்டு திகைத்துப் போனார்கள். அவர்கள் அப்பகுதியைத் தோண்டிய போது பெரிய தொரு கிடாரம் காணப்பட்டது. அவர்கள் அதன் முடியைத் திறந்தனர். அதற்குள்ப் பொன்னும் மணியும் ஏராளமாகக் கிடந்தன. அதைக் கண்டு அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ந்தனர்.”

சரவணன் சொன்னான், “நண்பர்களே, புதையலாகக் கிடைத்த செல்வமும், வரிப்பணமும், உரிமையில்லாதவர்களின் சொத்துக்களும் அரசர்க்கு உரியவை. இதை நாம் கொண்டு சென்று அரசரிடம் கொடுப்போம்.”

“நீ கூறுவது போல இவை அரசருக்குரியது தான். ஆனால் அறநூல்கள் கொடுங்கோலாகட்சி செய்யும் அரசனுக்கு நீ கூறிய பொருட்கள் உருத்தாகாது. செங்கோல் ஆட்சி புரியும் மன்னருக்கே உரித்தாகும். என்று கூறியுள்ளன. அதனால் நாம் இதைச் நாம் இதைச் சமயங்காகப் பிரித்து எடுப்போம்” என்றான் உதயணன்.”

“எனக்கு விருப்பமில்லை. நாம் அறப்படி வாழவேண்டும்” என்றான் சரவணன்.

“அறநூல் தானே இப்படிக் கூறுகிறது. அத்துடன் எமது மக்கள் பணமாக எதுவும் கட்டுவதில்லை. அதனால் அரசாதிக்காரிகள் வந்து மக்களைக் கொடுமைப்படுத்தித் தானே வரிப் பணத்தை வசூலிக்கின்றனர். வரிப்பணம் மகிழ்வுடன் கொடுக்கப்படல் வேண்டும். ஏனென்றால் அப்பணத்தால் மக்களுக்கு அபிவிருத்தித் திட்டங்களை மன்னர் செய்வார். எமது ஊரில் அபிவிருத்தி இல்லையே” என்றான் உதயணன். அப்போது அந்தப் பக்கத்தால் ஒரு முதியவர் வந்தார். இவர்கள் பிரச்சினைப்படுவதைக் கண்டு அவ்விடத்திற்கு வந்து நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றிக் கேட்டறிந்து கொண்டார். பின்பு சொன்னார், “மக்கள், உதயணன் சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கிறது. இந்தப் புதையலால் உங்களுக்குக் கேடு வரும் என்று நினைத்தால் இதைக் கொண்டு சென்று அரசனிடம் கொடுங்கள். ஏனென்றால் இப்புதையலால் பின்பு நீங்கள் பிரச்சினைப்படுவீர்கள். யாராவது ஒருவர் இரகசியத்தை வெளிவிட்டால் மரண தண்டனையை ஏற்க வேண்டும். சரவணன் கூறியவாறு கொடுங்கோல் மன்னனுக்குப் புதையலில் பங்கில்லை. அதனால் நீங்கள் பிரித்தெடுங்கள்.” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார் முனிவர்.

“வெகு நேரத்தின் பின் இருவரும் ஒற்றுமையாகப் பிரித்து எடுத்தனர்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

18. ஆம்போம் வினையான் அணைவுற்ற பேர்வெறுக்கை
அம்(பு) ஓம்(பு) எனமறை கூறத் தலைப்பெயல்என்
ஏம்போம் எனவரைதல் ஈட்டுநெறி தேராமை
சாம்போழ்(து) அலரும் தகைத்து.

செய்தவினைப் பயனாகவே பொருள் வரும், போகும். பொருளை வெறுக்கை என்று சொல்வார்கள். இத்தகைய பொருளை விலக்கிவிடு என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. இருப்பினும் மக்கள் கஷ்டப்பட்டுப் பொருளைச் சேர்ப்பதற்குக் காரணம் அதனால் பெறும் அளவற்ற இன்பமே. இளமையில் பொருள் தேடாதவனும், அறவழியில் பொருள் தேடாதவனும் இறக்கும் போது துன்பப்படுவார்கள்.

“அன்பானவர்களே, செய்த நல்வினை, தீவினைப் பயனுக்கேற்றவாறே செல்வம் சேரும், விட்டுச் செல்லும். இந்தச் செல்வத்தை வெறுக்கும் படி வேதங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் செல்வத்தினால் வரும் இன்பங்களை அனுபவித்தவர்கள் மேலும் மேலும் பொருளைத் தேட முயல்வார்கள். அறவழியில் தேடும் பொருள் இன்பமளிப்பது போலத் தீய வழியில் தேடும் பொருள் துன்பத்தைத் தரும்.”

“சிங்காரம் கடும் முயற்சி செய்து செல்வத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான். அதனால் அவன் தனது கருமங்களைக் கூட ஒழுங்காகக் கவனிப்பதில்லை. இதனால் வேதனைப்பட்ட அவனது தந்தை சொன்னார், “மகனே, செல்வத்தைத் தேடுவது இன்பங்களை அனுபவிக்க. வேதங்கள் பொருளை வெறுத்து ஒதுக்கு என்கின்றனவே தவிரப் பொருளைச் சேர் என்று கூறவில்லை. அதனால் செல்வத்தைத் தேடும் போது உனது நலன்களையும் கவனி” என்றார்.

“அப்பா, வேதங்கள் முத்தியை வலியுறுத்திப் பொருளின் மீதுள்ள அவாவை விடும்படி சொல்கின்றனவே தவிரப் பொருளைத் தேடாது விடும்படி கூறவில்லை. உடல் இன்பத்தையும், ஆத்ம விடுதலையையும் தருவது செல்வம்.

வேள்விகள், யாகங்கள், பூசைகள் செய்யப் பணம் வேண்டும். ஏழைகளுக்குத் தவ, கல்விக்கு உதவ, கோவிலுக்குத் தவப் பணம் தேவை. அதற்காகப் பணத்தைத் தேடுதல் வேண்டும். பொருளில்லாதவன் எப்படி அறச் செயல்களைச் செய்வது. பொருளைத் தேடாதவனும், பொருளைத் தீயவழியில் சேர்ப்பவனும் தமது இறுதிக் காலத்தில் பெரும் துன்பத்தை அனுபவிப்பார். பொருளால் மனஅமைதியும் இன்பமும் ஏற்பட்டால் நல்லது. பொருளால் மனக்குழப்பமும், சுயநலமான இன்பங்களும் ஏற்படுத்திக் கொண்டால் தான் பாவம் சேரும். நான் உண்ணாமல், எனது தேவைகளைக் கவனிக்காமல் பொருள் தேடவில்லை. எனது மனைவி நான் எங்கு தொழில் நிமிர்த்தம் தங்கியுள்ளேனோ அங்கு உணவுடன் வந்து எனது தேவைகளைக் கவனிக்கிறாள். புதுப்புது இடங்களில் நாமிருவரும் சேர்ந்திருப்பது இன்பத்தை அதிகரிக்கிறது. அதை அவள் மிகவும் விரும்புகிறாள். அதனால் நீங்கள் கவலை கொள்ளாது இருங்கள்” என்றான் சிங்காரம். அதனால் அன்பானவர்களே, பணத்தை அறவழியில் தேடாவிட்டால் மரணகாலத்தில் பெருந்துன்பப்பட்டு வருந்திக் கண்ணீர் விட்டு அழுவீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

19. பட்டாங்குத் தூயர் பழிச்சற்(கு) உரியராய்

ஓட்டின்(று) உயர உலகத்தோர் - கட்டளை

யாம்வெறுக்கை இன்றி அமையாராம் மையரவின்

ஆம்வெறுக்கை நிற்கஉடம்பு.

தூய்மையான வாழ்வையும், போற்றுதற்குரிய புகழையும் கொடுப்பது செல்வம் ஒன்றே. அதுவே செல்வத்தின் உரை கல்லாகும். அத்தகைய செல்வம் இல்லாதவர்கள் மலட்டுப் பகவைப் போல வெறும் உடலை மட்டுமே பெற்றிருப்பார்.

“அப்பா, நாம் முன்பு வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நினைத்துப் பாருங்கள். நீங்கள் எப்பொழுதாவது சுவையான உணவை உண்டிருப்பீர்களா..? நானும் மனைவியும் வேலை செய்யும் வீடுகளில் எஞ்சும் எச்சில் சோற்றை உண்டு விட்டு உங்களுக்கும் கொண்டு வந்து தருவோம். அது சில சமயங்களில் பழுதடைந்தும் இருக்கும். எத்தனை நாட்கள் பசியுடன் படுத்திருப்போம். இதைவிடப் பெருநாட்களில் என்றாலும் நல்ல உடை உடுத்திருப்போமா..? இல்லை சுவையான உணவு உண்டிருப்போமா..? செல்வந்தர்களின் எச்சில் சோற்றை உண்டு, அவர்கள் உடுத்திக் கழித்த உடைகளை அணிந்து மிகவும் வறுமையுடன் வாழ்ந்தோம். இன்று எப்படி வாழ்கிறோம். சத்தான உணவு வகைகளை உண்கிறோம், நல்ல தரமான உடைகளை அணிகிறோம். மக்கள் எம்மை மதிக்கின்றனர். செல்வமில்லாத போது மலட்டுப் பசுவைப் போலப் பிரயோசனமின்றி வாழ்ந்தோம். இப்போ அந்த வாழ்வு தலைகீழாக மாறிவிட்டது. இதற்குக் காரணம் என்ன..? செல்வம் தானே. உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா..? உங்களின் சகோதரியின் மகளுக்குத் திருமணம் நடைபெற்ற போது உங்களது சகோதரி தான் பெற்றோர்களுக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை என்று மாப்பிளை பகுதிக்குச் சொன்னது. பின், “வந்து வேலை செய்யுங்கோ. ஆனால் சொந்தச் சகோதரி என்று மாப்பிளை பகுதிக்குச் சொல்லாதைங்கோ” என்று சொன்னது. இதை விடத் தனபாலனின் மனைவி ஆரூரனின் நிலை கண்டு இரங்கி அவர்களது மகன் போட்டுக் கழித்த உடைகளைக் கொடுத்தாள். அதை ஆரூரன் பாடசாலைக்கு அணிந்து செல்ல, தனபாலனின் மகன் ஆரூரன் தனது வீட்டுக்கு வரும் போது எனது சட்டைகளைத் திருடிச் சென்று விட்டு இப்போ அணிந்து வந்திருக்கிறான் என்று ஆசிரியருக்குச் சொல்ல ஆசிரியர்

அதிபருக்குச் சொல்லி ஆரூரனை எச்சரித்தது. பணம் இல்லாததால் நான் வாழ்க்கையில் அனுபவித்த துன்பங்கள் எவ்வளவு. ஒரு மனிதனை எடைபோடுவது பணம். பணமுள்ளவன் தீயசெயல்களைச் செய்தாலும் அதைப் பணத்தால் மறைத்து விடுவான். சுந்தரலிங்கத்தின் மகள் கீழ்ச்சாதிக்காரனைக் காதலித்து அவனுடன் சென்றவள். பத்து நாட்களின் பின் அவளைப் பிரித்துக் கொண்டு வந்து வெளிநாட்டில் வசிக்கும் ஒரு பெரிய உத்தியோகத்தருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தவை. அதற்குக் காரணமாக இருந்தது பணம் தானே” என்றான் சிங்காரம். அதன் பின் அவனது தந்தை எதுவும் பேசவில்லை” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

3. இன்பத்துப்பால்

(இன்பத்தின் பகுதியைக் கூறுவது)

20. அறங்கரை நாவானாம் ஆய்மயிலார் சீரில்

அறங்கரையா நாப்பண் அடைவாம் - புறங்கரையாத்

திண்மை நிலையின் உயர்புலத்தில் சேர்வா(ம்) ஈண்(டு)

எண்ணிலைக்கு உய்வாய் இது.

ஒருவனது நாக்கு அறநெறிப்படி பேசினால், அவன் அழகான மயிலைப் போன்ற சாயலை உடைய பெண்ணை மனைவியாகப் பெறுவான். அறமில்லாதவற்றைப் பேசுபவரால் நல்ல மனைவியை அடைய முடியாது. மயில் போன்ற சாயலை மனைவியைப் பெற்றவன். அவளுடன் கூடி வாழ்தல் பொன்னுலக வாழ்வாகும். புற ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலமும் பொன்னுலக வாழ்வான முத்தியை அடைய முடியும். எனினும் நல்ல மனைவியுடன் கூடி வாழும்

இல்லற வாழ்வினூடாகப் பொன்னுலகமான முத்தியை அடைவதே சிறப்பானது.

“அன்பானவர்களே, ஒழுக்கம் தான் ஒருவனை மேன்மையடையச் செய்வது. ஒழுக்கம் நாவடக்கத்தால் ஏற்படும். பணிவும், இனிமையான பேச்சும் ஒருவனை உயர்வடையச் செய்யும். வாதவூரன் ஏழை. கற்க வசதியில்லாததால் கற்காதவன். பண்டிதர் பசுபதியின் உதவியுடன் கற்றான். கற்றபடி வாழ்ந்தான். ஒழுக்கத்தைத் தனது உயிரிலும் மேலாக மதித்தான். எல்லோருடனும் அன்பாகப் பேசினான். அதனால் அவனை எல்லோரும் விரும்பினர். அந்த ஊரின் பெருந்தனவந்தனான தனபாலன், அவனது நடைமுறைகளைக் கவனித்து அதனை மெச்சி அவனைத் தனது மகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான். அவனது மகளான சியாமளா பேரழகி. குணவதி, எல்லோருடனும் இனிமையாகப் பேசுபவள். அதனால் ஊரவர்கள் அனைவரும் அவளை விரும்பினர். அவள் தனது கணவனோடு அன்பாகப் பேசுவாள். பணிவுடன் நடந்து கொள்வாள். அவன் விரும்பிய உணவு வகைகளைச் சமைத்துக் கொடுப்பாள். கணவனது பெற்றோர்களையும் உறவினர்களையும் அன்போடு நேசிப்பாள். அவர்களது குறைகளை மகிழ்வுடன் தீர்த்து வைப்பாள். அவள் ஒரே ஒரு பிள்ளை என்பதால் தனபாலன் தனது செல்வம் முழுவதையும் அவளுக்குக் கொடுத்தான். அதனால் அவர்களது வாழ்வு நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடையதாக இருந்தது. எந்தக் குறைகளும் இல்லாமல் மிக்க மகிழ்வுடன் உற்றார் உறவினர்களின் பாசத்துடன் வாழ்வது பொன்னுலக வாழ்வு. பொன்னுலக வாழ்வான முத்தியைக் கணவனும் மனைவியும் மகிழ்வுடன்

வாழ்ந்தால் வாழும் போதே பெற்றுக் கொள்ளலாம். தவம் செய்து முத்தியடைய விரும்புவோரை உணவு உடை தங்குமிட வசதி என்பன கொடுத்து ஆதரிக்க ஒரு நல்ல இன்வாழ்வான் தேவை. அந்த இல்வாழ்வான் நிறைந்த செல்வமுடையவனாகவும் மனைவியின் விருப்பத்தைக் கொண்டவனாகவும் இருந்தால் அவர்கள் முத்தியடையப் புறவழிகளை நாடத் தேவையில்லை. குடும்பமாக இருந்து குடும்ப சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டே முத்தியடையலாம்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

21. துணைஎன்ப காமவிருந்து துய்ப்பார் தோமில்

இணைவிழைச்சின் மிக்காகார் ஆகல் - புணைகழீஇக்
கூட்டும் கடுமி சையான் கட்டியில் கொண்டற்றால்
வேட்டபோழ் தாகும் அணி.

வீட்டில் இருந்து ஒழுங்காக வாழ்ந்து காமஇன்பத்தை ஒழுக்கமாக அனுபவிப்பவர்கள் முத்தியுலகை அடைவார்கள் என்று சான்றோர் கூறுவர். எனவே கணவனும் மனைவியும் குற்றமில்லாத காம இன்பத்தில் மூழ்காமல் இருத்தல் வேண்டும். அப்போது அந்த இன்பம் தெப்பமாக அமைந்து அவர்களிருவரையும் முத்தியுலகைச் சேர்க்கும். திருமணம் செய்து அறப்படி வாழ்வதென்பது கசப்பு மருந்தினை உண்ணாதவனுக்கு அம்மருந்தை சர்க்கரையில் வைத்துக் கொடுப்பது போன்றது.

“அன்பானவர்களே, நாவலன் பெரும் அறிஞன். பெரும் சொத்திற்கு வாரிசு. ஒழுக்கமுள்ளவன் கடவுளை முறைப்படி வணங்குபவன். அறச்செயல்கள் பலவற்றையும் செய்பவன்.

அவன் வயது வந்தும் திருமணம் செய்யாது வாழ்ந்து வந்தான். அது அவனது பெற்றோருக்கு மிகுந்த கவலையைக் கொடுத்தது. அவனுக்கு அவர்கள் புத்திமதி சொன்னார்கள். அவன் கேட்கவில்லை. அதனால் வற்புறுத்தினார்கள். அதனால் வெறுப்படைந்த அவன் வீட்டுக்கு வருவதை நிறுத்தினான். அதனால் அவனது பெற்றோர் ஊரில் உள்ள சிறுத்தொண்டன் என்ற பெரியவரிடம் தமது மனக் குறையைக் கூறினர். அவர் நாவலனின் ஆசிரியர்”

“ஒரு நாள் மாலை வேளை நாவலன் சிறுத்தொண்டனைக் காண வந்தான். சிறுத்தொண்டனிடம் அவன் தனக்கேற்படும் ஐயங்களைக் கேட்டறிவான். அன்று அவன் முத்தியடைதலைப் பற்றிக் கேட்டான், “மகனே, முத்தியடைதல் என்பது இறைவனை அடைதல் எனப்பொருள் தரும். இறைவனைப் பல்வேறு வகையாலும் அடையலாம். அதில் மிகவும் சிரமமானது இல்வாழ்க்கை. இல்வாழ்க்கை என்பது மிகவும் துன்பமானது. மனைவியின் மனஉணர்வுகளை நிறைவு செய்தல் வேண்டும். பிள்ளைகளைப் பெற்று நல்ல முறையில் வளர்த்தல் வேண்டும். அதைவிடத் தனது பெற்றோர், மனைவி, மக்கள் ஆகியோர்க்கு நல்வழி நின்று துணை புரிதல் வேண்டும். துறவிகள், ஏழைகள், அனாதைகள் ஆகியோர்க்கும் இல்வாழ்வான் துணையாக இருத்தல் வேண்டும். தன்குடிப் பிறந்த முன்னோர், தெய்வம், விருந்தினர், சுற்றத்தார் தான் என்ற ஐவரையும் காத்தல் வேண்டும். இதைவிடப் பொருள் தேடும் போது அதை அறவழியில் தேடுதல் வேண்டும். பின் அதைப் பகுத்துக் கொடுத்து வாழ்தல் வேண்டும். ஒருவன் அறப்படி இல்வாழ்வு வாழ்வோனையானால் அவன் துறவு மேற்கொள்ளத்

தேவையில்லை. அவன் உலகில் வாழும் எல்லோரையும் விடச் சிறந்தவனாவான். அறம் என்று சொல்வது இல்லறத்தையே. ஏனென்றால் துறவறம் பூண்டோரையும் இல்லறம் தான் காப்பாற்றுகிறது. இல்வாழ்வான் தானும் உதவித்தான் பெற்ற பிள்ளைகளைக் கொண்டும் உதவுவிக்கிறான். நல்ல முறையில் வாழ்பவனைத் தெய்வம் என்று சான்றோர் கூறுவர்.”

குடும்பத்திற்கு மங்கலம் என்று சொல்லப்படுவது நல்ல மனைவியைப் பெறுதல். அதற்கு அணிகலம் என்பது நல்ல மக்களைப் பெறல். நான் மக்களைப் பெற வேண்டுமாயின் கணவனும் மனைவியும் நல்ல முறையில் காம இன்பத்தை அனுபவித்தல் வேண்டும். அப்படிக் குறைவில்லாமல் அனுபவிக்கப்படும் காம இன்பத்தின் மூலம் நான்மக்கள் உருவாகுவார்கள். அந்த மக்களால் உலகம் பெரும் பயன் பெறும். காம இன்பம் தான் வாழ்க்கை என்று இருப்பவர்களும், முறையற்ற விதத்தில் காமத்தை அனுபவிப்பவர்களும் தான் பாவிகள். முறைப்படி காம இன்பத்தை அனுபவித்தால் அது தெப்பமாக அமைந்து இல்லறம் என்ற பெருங்கடலைக் கடந்து முத்தி உலகை அடைய வழி செய்யும். திருமணம் என்பது கசப்பானது. வேதனைகளைத் தருவது. அந்தக் கசப்பான மருந்தை காமம் என்ற இனிப்பான சர்க்கரைக்குள் வைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அதனால் வாலிபனான நீ திருமணம் செய்து நன்மக்களைப் பெற்றுச் சமூகத்திற்கு உதவுதல் வேண்டும். செய்வாயா..?” என்று கேட்டார் சிறுத்தொண்டன். “ஆம்” என்று தலையசைத்தான் நாவலன். அகையால் அன்பானவர்களே,

ஒழுங்காக அனுபவிக்கப்படும் காம இன்பம் முத்திக்கு வழிவகுக்கும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**22. ஒப்புயர்வில் வேட்டோன் ஒருநிலைப்பட்ட(6) ஆழ்ந்தசெயல்
நப்பின்னை ஞாலம் ஒருங்கறிக - துப்பராய்த்
தூமலின் மென்மையறு தோற்றத்தை வைத்துய்க்க
ஏமக் கிழத்தி அறிந்து.**

உயர்வு தாழ்வு கருதாது சமமெனக் கருதி மணந்தவன் ஒரு நிலைப்பட்டு காம இன்பத்தை அனுபவித்தல் வேண்டும். இதற்கு கண்ணனும் திருமகளும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை சான்றாக உள்ளது. ஒருவன் தனக்குக் காவலாய் இருக்கும் தன் மனைவியை நன்கு புரிந்து கொண்டு உள்ளத் தூய்மையோடு, தூய்மென்மையான மலரின் தோற்றத்தை மனதில் கொண்டவராக வாழின் இல்வாழ்க்கை என்றும் இன்பமாக இருக்கும்.

“அன்பானவர்களே, நாவலன் இல்வாழ்க்கையின் தன்மையைப் புரிந்து தான் திருமணம் செய்ய விரும்புவதாகக் கூறியதும் சிறுத்தொண்டன் மிகவும் மகிழ்ந்தார். அதனால் அவர் சொன்னார், “மகனே, இல்வாழ்க்கை புனிதமானது. அதில் காமம் பேரின்பமானது. கண்டும், கேட்டும், உண்டும், முகர்ந்தும், தொட்டும் ஐம்புலன்களால் பெறுகின்ற இன்பங்கள் அனைத்தும் ஒழுக்கமுள்ள மனைவியிடமே உண்டு. அதைவிட மனைவியின் மென்மையான தோள்களில் சாய்ந்து தூங்குவதை விட வேறு எந்த இன்பமும் இவ்வலகில் மட்டுமல்ல தேவருலகிலும் இல்லை. அதனால் இல்லறத்தில் உள்ளோர் ஆண்கள் தான் உயர்ந்தவர்கள். பெண்கள் ஆண்களின் அடிமைகள். அவர்கள் ஆண்களின்

தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்பவர்கள் என்றே கருதுகின்றனர். இல்வாழ்வில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. ஆணும் பெண்ணும் சமமானவர்கள் என்ற நோக்கில் வாழுதல் வேண்டும். அப்படி வாழும் வாழ்வு தான் பொன்னுலக வாழ்வு. இதை நாம் எமது கடவுள்களின் வாழ்க்கையில் இருந்து புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். கண்ணினதும் திருமகளினதும் வாழ்வை எடுத்துப் பார்த்தால் அங்கு உயர்வு தாழ்வைக் காணமுடியாது. சிவனையும் பார்வதியையும் எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் சமமாகவுள்ளதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இவை யாவும் நடந்ததோ இல்லையோ என எண்ணாது அவற்றில் உள்ள தத்துவங்களைப் புரிந்து, அவற்றை நம் வாழ்வின் இலட்சியங்களாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்போது தான் வாழ்க்கை இனிக்கும். ஒருவன் மலரைப் போன்று மென்மையான தோற்றத்தைக் கொண்ட தனது மனைவியின் எழிலை எப்போதும் தனது நெஞ்சில் நிறுத்தி இல்வாழ்வை நடத்துதல் வேண்டும். காமம் கொள்ளும் போது மட்டும் அவளது மென்மையை உணர்ந்து விட்டு ஏனைய நேரங்களில் கொடுமையாக நடத்தக் கூடாது. மனைவி என்பவள் வாழ்வின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் உறுதுணையாக இருப்பவள் என்பதை கணவனும் உணர்ந்து நடத்தல் வேண்டும். அப்படி உணர்ந்து நடந்தால் இல்வாழ்க்கை இனிய பூங்காவாக இருக்கும்” என்றார் சிறுத்தொண்டன். எனவே நீங்களும் அதைப் புரிந்து வாழுங்கள் என்றும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

23. பாலை வளர்த்துக் கணங்குழை மாலையுறல்

சால்பென்ப கண்கூடாக் காணாய் - தழைகாதல்

வாலறிவன் ஆக்க வகையறிக காலத்தால்

தோலொடு நாலைந்து அணைந்து.

பிள்ளையைப் பெற்று அதனை ஆசையுடன் வளர்த்து உரிய வயதில் பாடசாலையில் சேர்த்து அவனைத் தூய அறிவுள்ளவனாக்குவதே கடமையாகும். அவ்வாறு செய்வதே அழகிய காதணிகளை அணிந்த மங்கையோடு கூடி இன்பத்தை அனுபவித்ததன் பயன் என்று பெரியோர்கள் கூறியுள்ளனர்.

“அன்பானவர்களே, திருமணம் துன்பமான வாழ்க்கையைத் தொடங்கி வைக்கிறது. அதில் காமத்தை அனுபவிப்பது தான் இன்பம். மற்றெல்லாம் பெருந்துன்பங்கள். ஒருவன் காமத்தை அனுபவிப்பதன் மூலம் ஒரு குழந்தையை அடைகிறான். அதை அவன் உரிய வயதில் பாடசாலையில் சேர்த்துக் கற்பிக்க வேண்டும். குழந்தை வளர வளர அறிவும் வளர்ந்து அது பெரும் கல்விமானாக வேண்டும். பெருங்கல்வி மானாகும் வரை தந்தை கஷ்டப்பட்டு அவனைக் கற்பித்தல் வேண்டும். அப்படிக் கற்ற மகன் சமூகத்திற்கு உதவும் போது அவர்கள் இம் மகனைப் பெற அத்தந்தை என்ன தவம் செய்தாரோ என எண்ணல் வேண்டும். அப்படி எண்ணப் பண்ண வேண்டும் என்பதே பெரியவர்களின் நோக்கம். அத்துடன் மனைவியோடு கூடி அனுபவித்த இன்பத்தின் பயனும் அது தான்.”

“எமது ஊரில் வாழும் சிறுத்தொண்டனைப் பாருங்கள். அவருக்கு ஐந்து ஆண்பிள்ளைகளும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் உள்ளனர். அவர் ஆணையும் பெண்ணையும் சமமென நினைத்துக் கற்பித்தார். அதனால் அவரது இரண்டு மகனும் ஒரு மகளும் வைத்தியர்களாகப் பணிபுரிகின்றனர். ஏனையோரும் பெரும் பெரும் உத்தியோகங்களில்

இருக்கின்றனர். எமது ஊரில் உள்ள ஆறுமுகத்திற்குக் கண்கள் பார்வையை இழந்தன. சிறுத்தொண்டனின் மூத்த மகன் ஆறுமுகத்தை அழைத்துக் கண்களைப் பரிசோதித்து விட்டுப் பட்டணத்தில் உள்ள வைத்தியசாலையில் அவரை அனுமதித்துச் சத்திரசிகிச்சை செய்தார். இப்போ ஆறுமுகம் முன்பு போலப் பார்வை பெற்றுத் தனது தொழிலை நல்லபடி செய்கிறான். இதனால் சிறுத்தொண்டனை ஊரவர்கள் தலையில் தூக்கி வைத்துத் துதிக்கின்றனர். விலங்குகளும் குட்டிகளை ஈணுகின்றன. அவை பின் பாசத்துடன் பால் கொடுத்துப் பாதுகாப்புடன் வளர்கின்றன. அது போலவே மக்களிறு சிலரும் பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் பாசத்துடன் பாலூட்டி வளர்க்கின்றனர். ஆனால் உரிய வயதில் பாடசாலையில் சேர்ப்பதில்லை. கல்வியும் கற்பிப்பதில்லை. தமக்கு வருமானத்திற்காகவே பலர் பிள்ளைகளைப் பெறுகின்றனர். இத்தகைய பெற்றோரால் தான் தீமைகள் வருகின்றன. எனவே அன்பானவர்களே, பிள்ளைகளைப் பெறுங்கள். பாசத்துடன் வளருங்கள். உரிய வயதில் பாடசாலைக்கு அனுப்பி அவர்களைச் சான்றோராக்குங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

24. அமுக்குடம்பு யாத்தசீர் மெல்லியலை ஆணம்

முழுக்காட்டி மன்றின்முன் கைத்தாக் - குழீ இக்கூடல்
என்னே செறிகாமம் பூட்டும் இயலமாரன
மன்னரசால் மாண்பூப்பு) உலகு.

அமுக்கான உடலைக் கொண்ட நங்கையை பல வகையான நறுமணப் பூச்சுக்களைப் பூசி அழகு செய்து, திருமணப்பந்தலிலே பலர் முன் கைப்பிடித்து மனைவியாக்கி,

அவளுடன் கூடி மகிழ்வதென்பது வியப்புக்குரியதாகும். ஆணும் பெண்ணும் கலந்து உறவாடும் உணர்வை உண்டாக்கும் மன்மதனின் தூண்டுதலால் தான் இவ்வுலகம் சிறப்புடையதாக இருக்கிறது.

“அன்பானவர்களே, இயல்பாகவே உடல் அழுக்கானது. அவ்வுடலுக்கு வாசணைத் திரவியங்கள் பலவும் பூசினால் தான் அது நறுமணம் மிக்கதாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால் அதிலிருந்து துர்நாற்றம் வீசும். அப்படித் துர்நாற்றம் வீசும் பெண்ணுக்குப் பல வகையான நறுமணப் பூச்சுக்களைப் பூசித் திருமண மண்டபத்தில் பலர் முன் நிலையில் திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர். அதன் பின் துன்பமான வாழ்வை வாழும் மனிதர்களுக்குக் காமம் ஒன்றே இன்பத்தைக் கொடுக்கிறது. இக்காமத்தைக் காதல் தெய்வமான மன்மதன் தன் மலர் அம்புகளை இருவர் மீதும் எய்து உண்டாக்குகிறான். இல்லாவிட்டால் காம உணர்வு உண்டாகாது. காம உணர்வில்லாவிட்டால் இன்பம் இல்லை. இன்பம் இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கையில் அர்த்தமில்லை. உலகம் சுடுகாடாகவே இருக்கும். அப்படியிருக்கைக்குக் காரணமாக இருப்பவன் மன்மதன். மன்மதன் இல்லாவிட்டால் உலகம் இவ்வளவு சிறப்பாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்க மாட்டாது” என்று பெரியவர்கள் கூறியிருக்கின்றனர்.

“நாவலன் கோவிலுக்குச் செல்கிறான். அவனது மனதில் களங்கம் இல்லை. கோவிலில் சென்று சிவனை வணங்கி விட்டு வெளியே வருகிறான். வெளிமண்டபத்தில் ஒரு அழகான பெண் நிற்கிறாள். தற்செயலாக அவன் அவளது பக்கம் பார்க்கிறான். இதை அவதானித்த மன்மதன் உணர்வுகளைத் தூண்டும் மலர் அம்புகளை இருவர் மீதும்

எய்கிறான். நாவலனின் உடலில் இது வரை உண்டாகாத பல உணர்வுகள் உண்டாகின்றன. அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உருவாகிறது. பார்த்தான். அவளது கண்கள் அவனைக் கவர்ந்தன. அதில் உலகில் எந்தப் பொருளிலும் இல்லாத கவர்ச்சியும் அழகும் பொலிவும் இருந்தது. அவளது கண்களிலுள்ள கவர்ச்சி அவனை மெய்மறக்கச் செய்தது. இது வரை காலமும் கடவுளைப் பற்றியும் கல்வியைப் பற்றியும் எண்ணிய அவனது மனம் குழப்பமடைந்து அவரின் பின்னே சென்றது. இரவில் நித்திரை வரவில்லை. அவள் அவனது கண்களுக்குள் தோன்றிச் சிரித்தாள். அவன் இது வரை அனுபவிக்காத புதிய சுகங்களை அனுபவித்தான். இதற்குக் காரணம் மன்மதனே. மன்மதனது மலர் அம்புகள் துறவினையும் தட்டி எழுப்பும். தூயவாழ்வு வாழ்பவர்களையும் தட்டி எழுப்பித் தடுமாற வைக்கும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

25. இன்ப இயலோரார் யாணர் விழைகாமம்

**பொன்னின் அணிமலரின் செவ்விதாம் - தன்மேனி
முத்தம் முறுவல் முயக்கொக்கின் அன்னத்தின்
பெற்றியரின் எனபெறும் பேறு.**

கணவனும் மனைவியும் கூடிப் பெறும் இல்லற இன்பச் சிறப்பைப் பற்றி அறியாதவர்கள் தான் அதை வெறுப்பார்கள். அனுபவிக்கும்போதெல்லாம் புதுமையாகத் தோன்றும் காமஇன்பமானது பொன்னைப் போலவும், மலரின் மென்மையைப் போன்றது போலவும் சிறப்புடையதாக இருக்கும். ஒருவனின் உடலுக்கு முத்துப் போன்ற புன்னகையுடைய பெண்ணின் சேர்க்கை கிடைப்பின் அன்னம்

போன்ற சிறந்த அப்பெண்ணால் கிடைக்கும் இன்பத்தை விடச் சிறந்த இன்பம் வேறெதிலும் கிடைக்காது.

“அன்பானவர்களே, முத்துப் போன்ற புன்னகையை உடைய அப்பெண்ணை அவன் அடிக்கடி காணவிரும்பினான். இதுவரை பெண்களைப் பற்றி அறிய விரும்பாத அவனது மனம் இப்போ அவளைப் பற்றி அறிய அவாக் கொண்டது. அவள் யாரென்று தெரியவில்லை. அத்துடன் அவளைப் பற்றிப் பிறரிடம் விசாரிக்கவும் பயமாக இருந்தது. அதனால் தனது துன்பங்களை வெளியேசொல்ல முடியாது அவதிப்பட்டான். தினமும் அவன் கோவிலுக்கு வருவான். வந்தவுடன் கால், கை, முகம் கழுவி விட்டு உள்ளே சென்றால் ஒரு மணித்தியாலம் வரை கண்களை முடியவாறு அமர்ந்திருப்பான். இப்போ கோவிலுக்கு வந்தால் அவனது கண்கள் அவளைத் தேடும். அவளைக் காணாவிட்டால் அவை கலங்கும். கண்கள் கலங்க மனம் குழம்ப எதுவும் செய்யத் தோன்றுவது கால், கை, முகம் கழுவாமலே கோவிலுக்குள்ச் சென்று அமர்வான். அமர்ந்து கண்களை முடினால் அவள் தான் தோன்றுவாள். அவளது முத்துப் போன்ற பற்கள் முறுவலித்து ஒளி வீசும். கண்கள் சுழன்றாடும். அதனால் அவனால் நிம்மதியாகத் தியானத்தில் ஈடபட முடியவில்லை. இது வரை காலமும் காமத்தின் சிறப்பை உணராததால் தான் அதை வெறுத்தேன். இப்போது தான் அதன் தாக்கத்திற்குட்பட்டேன். முன்பு நான் பெண்களைப் பார்த்ததில்லை. அதனால் அவர்களின் இயல்பும் தெரியவில்லை. சிறுத்தொண்டன் ஐயா திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசிய பின்பு தற்செயலாக அப்பெண்ணைப் பார்த்தேன். அதன் பின்பு என்னால்

அவளைப் பாராமல் இருக்க முடியவில்லை. என்னை முழுமையாக விழுங்கிவிட்டாள். இப்போது என்னாற் செயற்பட முடியவில்லை. என்று எண்ணினான். பின் தனது விருப்பத்தைச் சிறுத்தொண்டனிடம் கூறினான். அவர் மகிழ்வுடன் பெண்ணின் வீட்டுக்குச் சென்று திருமணம் பேசி திருமண நாளைக் குறித்தார். திருமணம் முடிந்தது. நாவலன் தனது மனைவியைப் பார்த்தான். அவள் பொன்னைப் போல ஒளிர்ந்தாள். அவளது கையைத் தொட்டான். அது மலரைவிட மென்மையாக இருந்தது. அவள் சிரித்தாள். பற்கள் முத்தாக ஒளிர்ந்தன. அன்னத்தைப் போன்ற அழகுடைய இவளின் பக்கத்தில் இருப்பது பேரின்பம் என்று நினைத்தான் நாவலன். அன்பானவர்களே, மனைவியைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள். அவளை மதியுங்கள். ஏனென்றால் அவள் தரும் இன்பத்தைப் போன்ற இன்பத்தை நீங்கள் வேறெதிலும் பெற முடியாது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

26. தூவி நெருஞ்சிக்காய் நீர்முள்ளி தும்பையலர்

காவியன சேல்கண் குநற்தொடியார் - ஆவிக்(கு)

இனியர் இணைசேரார் ஈங்கண் மாஞாலத்

தனிமைக்(கு) அவரோர் கரி.

அன்னப் பறவையின் சிறகானது நெருஞ்சிமுள்ளாகவும், தும்பை மலர்கள் நீர்முள்ளிச் செடியாகவும் வருத்தும் மென்மையான பாதங்களையும், குவளை மலரைப் போலவும், துள்ளும் கயல் மீன்களைப் போலவும் விளங்கும் கண்களையும், கைகளில் மென்மையான வளையல்களையும் உடைய மகளிர், ஆண்களின் உயிருக்கு இன்பமளிப்பவராவர். அத்தகைய அழகிய மகளிருடன் கூடி

வாழாதவர்கள், கடல் சூழ்ந்த பெருமைக்குரிய பூவுலகில் தனிமையில் வாழ்ந்து துன்பப்படுவோருக்குச் சான்றாவர்.

“நாவலன் தனது மனைவியினது பாதத்தைப் பார்த்தான். அது சிவப்பு ரோஜாவின் இதழ்களைப் போல இருந்தது. அந்த மென்மையான பாதங்களில் அன்னத்தின் சிறகையும், தும்பை மலர்களையும் மிதித்தாலும் அவை நெருஞ்சி முள்ளாகவும், நீர் முள்ளிச் செடியின் முள்ளாகவும் குத்தி வருத்தும் என்று நினைத்தான். முன்பு தூரத்தில் இருந்து பார்க்க முடியாது அவதிப்பட்டுப் பார்த்தவன். இப்போ அருகில் இருந்து, மிகமிக நெருங்கியிருந்து பார்த்தான். அவளது கண்கள் குவளை மலர்களைப் பொலிருந்தன. அவள் இமைக்கும் போது குளத்தில் துள்ளி விளையாடும் கயல் மீன்களைப் போலத் துடித்தன. அவன் நெருங்கி இருந்து பார்த்த போது அவளது முகம் சிவந்தது. கண்கள் தாழ்ந்தன. மாவடுவைப் பிளந்தது போல இருந்த அவளது சிவந்த உதடுகள் இரண்டும் காய்ந்து கிடந்தன. அவளைப் பார்க்க மனதில் இது வரை இல்லாத புதிய எண்ணங்கள் உருவாகின. உடலில் புத்துணர்ச்சி பரவியது. அது புதுமையான உணர்வுகளைக் கொடுத்தது. அதனால் அவன் படித்த நூல்களில் பெண்மையைப் பற்றிப் புலவர்கள் கூறியவை நினைவுக்கு வந்தன. புலவன் பெண்ணைப் பற்றி இல்லாதவற்றையெல்லாம் சொல்லி மக்களை ஏமாற்றியுள்ளான். உண்மையில் அவர்களிடம் எதுவும் இல்லை. காமம் என்பது ஒரு மனிதனின் மிகக் கீழ்த்தரமான உணர்வு. அதற்காற்படாது வாழ்பவர்கள் தான் உலகில் உயர்ந்தவர்கள் என்று இது வரை காலமும் எண்ணிய அவனது மனம் அவளைக் கண்டவுடன் மாறுபாடு அடைந்தது.

இப்போ கூடிய பின் அவளில்லாமல் இருக்க முடியாது போல இருக்கிறது. இது வரை நான் தனிமையில் இருந்து அனுபவித்தவையெல்லாம் துன்பம் தான். இப்போது அனுபவிப்பவை வாழ்வில் இது வரை அனுபவிக்காத இன்பங்கள். நல்ல வேளை இப்போதாவது மனம் திருந்தினேன். இல்லாவிட்டால் இப்பேரின்பத்தின் தன்மையை உணராமலே இறந்திருப்பேன்” என்று நினைத்தான் நாவலன்.

ப.:றொடை வெண்பா

27. காமம்வீழ் இன்பக் கடலாமே காதலின்

ஏமஇருக்கையை தும்திரையாம் - ஏமத்(து) ஈண்(டு)

ஆம்பரலே தோன்றும் அளியூடல் ஆம்பரலில்

தெற்றித் தெறிப்பாம் ஒளிஒளியாய் கண்ணே சீத்(து))

உற்றுகப்பாய்ப் பெற்ற மகவு.

காமம் என்பது இன்பக் கடலாகும். காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்துக் கூடியிருக்கும் இன்பமே அந்த இன்பக் கடலில் வீசுகின்ற அலையாகும். கூடியிருக்கும் போது அனுபவிக்கும் இன்பத்திலிருந்து உண்டானும் அன்பே முத்தாகும். அந்த இன்பத்திலிருந்து உண்டாகும் ஒளியே ஊடலாகும். அந்த ஒளியில் உண்டானவையே அறிவு பொருந்திய மக்களாகும்.

நாவலன் ஓடி விளையாடும் தனது மகனைப் பார்த்தான். ஒருவன் பெறவேண்டிய செல்வங்களுள் அறிய வேண்டியவற்றை அறியக் கூடிய மக்களைப் பெறுவதே மிகஉயர்ந்த செல்வமாகும் என்று பெரியவர்கள் கூறியுள்ளனர். என்று நினைத்தவாறு தனது மகனைத் தூக்கினான். அவனது

உடலெங்கும் ஒரு பரவசம் பரவியது. அவனது கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். அது தேனாக இனித்தது. பெரியவர்கள் கூறியது போலக் காமம் ஒரு பேரின்பக் கடல் அதன் எல்லைகளை அறிந்து கொள்ள முடியாது. மனைவியைத் தினமும் கூடும்போதெல்லாம் அவள் விதம் விதமான புதுமையான இன்பங்களையே தருவாள். அதனால் காமத்தால் பெறும் இன்பத்தை விபரிக்க முடியாது. காதலர்கள் இருவர் மகிழ்வுடன் மனம் ஒன்றிக் கூடியிருக்கின்ற நிலையே பேரின்பக் கடலில் எழும் அலைகளாகும். அதனால் ஏற்படும் அன்பே முத்தாகும். அந்த முத்திலிருந்து எழுகின்ற ஒளியே ஊடலாகும் என்று பெரியவர்கள் கூறியுள்ளனர். அவனது மனைவி சியாமளா சில வேளைகளில் காரணமின்றிச் சிணுங்குவாள், கோபங் கொள்வாள். அப்போது நாவலன் பயந்து விடுவான். பின் அவளைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காக அவளது உடலைத் தொடுவான், கெஞ்சுவான், மன்றாடுவான். அப்பொழுது காமம் மிகுந்து வரும். இறுதியில் அவள் முழுமையாகச் சரணடைவாள். அப்போது அவள் ஏன் கோபித்தாள். இப்போது ஏன் காரணமின்றிச் சரணடைந்தாள் என்று எண்ணுவான். அதன் காரணம் அவனுக்குப் பின்பு விளங்கியது. அதனால் அவள் கோபம் கொள்வாளா.. என்று ஏங்குவான். அப்படி எண்ணிய போது உண்டானவன்தான் சிவகுமாரன். முன்பு காமம் சம்பந்தமான எவற்றையும் நாவலன் படிக்க மாட்டான். திருக்குறளில் உள்ள இன்பத்துப் பாலையே அவன் படித்ததில்லை. இப்போ அடிக்கடி திருக்குறளின் இன்பத்துப் பலைப் படித்து விட்டு அதன்படி தனது மனைவி நடக்கிறாளா என எண்ணிப் பார்ப்பான். அதன் பின் வள்ளுவன் சொன்னது உண்மை என்று நினைப்பான்.

தான் இன்பத்தைப் பற்றி வாசிக்காதது எவ்வளவு தவறு என்று நினைப்பான். காலையில் ஊடல் கொண்ட சியாமளா முன் இரவில் தன்னை முழுமையாக அலங்காரம் செய்து கொண்டு அவனருகே வந்து அமர்ந்தாள். வேலைத் தலத்தில் மேலதிகாரி அன்று காரணமின்றி அவனோடு முரண்பட்டிருந்தார். அவரும் சியாமளாவைப் போலக் காரணமின்றி முரண்படுவார். பின்பு காலையில் அதை மறந்து மகிழ்வுடன் உறவாடுவார். இருந்தபோதும் இனி இருவரோடும் வலியச் சென்று உறவுகொள்வதில்லை என்று நாவலன் தீர்மானித்திருந்தான்.

சியாமளா அவனின் அருகே வருமுன் அவள் அணிந்திருந்த மல்லிகைப் பூவின் நறுமணம் அவனை நாடி வந்து அவனது உணர்வுகளைத் தடுமாற வைத்தது. அதனால் அவள் வரும் போதே எழுந்து சென்று அவளை அணைத்தெடுத்தான். சியாமளா கொடி போலத் துவண்டு அவனது மார்பில் சாய்ந்தாள். நாவலன் அதை எதிர்பார்த்தான். அவளின் சுபாவம் அது என நினைத்தான்.

28. கறங்கு பறை காணா உறுவூணைக் காதல்

பிறங்களை நாவாரும் அ.தே – திறம் இரங்கி

ஊடி உணர்வாரே தாம்இசைவார் பல்காலம்

ஈடல தோர் இன்ப விருந்து.

சத்தம் எழுப்பும் பறையானது ஊனின் சுவையை அறியாது. அது போல, காதலின் சுவையை விரிவாக இனிமையுடன் பேசுபவர்கள் எவரும் காதலின் சுவையை அறியமாட்டார்கள். காதலால் இணைந்த இருவரும் தத்தம் இயல்பினை உணர்ந்து அன்போடும் ஊடல்

கொண்டும் பின் ஊடலை நீக்கிக் கூடிக்கழித்துப் பல காலம் உணர்ந்து சுவைத்து அன்பவித்து இன்பம் காண்பர்.

நாவலன் தனது மனைவியின் அழகையும் கவர்ச்சியான அங்கங்களின் பொலிவையும் நினைத்துப் பார்த்தான். அது தேனாக இனித்தது. அவனது நண்பன் கோகிலன் திருமணமாகாதவன். வேலை எதுவும் கிடைக்காததால் ஊர் சுற்றுபவன். அவன் ஊரில் உள்ள பெண்களைப் பற்றியும் அவர்களது அங்கங்களைப் பற்றியும் வர்ணிப்பான். காதலைப் பற்றியும் கூடி மகிழுவது பற்றியும் பச்சையாகச் சொல்வான். நாவலனும் அவனது நண்பர்களும் அதைக் கேட்டுச் சிரிப்பார்கள். அந்நேரம் உணர்வுகள் மனதில் வராது. ஏதோ எல்லாவற்றையும் பார்த்து ரசித்து அனுபவித்தது போலச் சொல்வான். அதைவிட அவனது பெரிய தந்தை திருமணமாகாதவர். அவர் சொல்வார், “மகனே, நான் திருமணம் செய்ய விரும்பினேன். எனக்கு ஆறு பெண் சகோதரிகள். அவர்களின் திருமணம் முடிய நான் செய்வேன் என்றிருந்து காலங் கழிந்து விட்டது. வயது சென்ற பின்பு திருமணம் செய்து ஒரு பெண்ணின் வாழ்வைக் கெடுக்க நான் விரும்பவில்லை. திருமணம் செய்து வாழ்வது இன்பமானது. அது அனைத்துத் துன்பங்களையும் பேரின்பமாக்கும் சக்தி வாய்ந்தது. திருமணம் சொர்க்கத்தில் நிட்சயிக்கப்படுகிறது என்று சொல்வார்கள். திருமணம் சொர்க்கத்தில் நிட்சயிக்கப்பட்டுத் தினமும் சொர்க்க இன்பம் தருவது. ஒரு பெண்ணின் தோளில் சாய்ந்து தூங்குவதைப் போன்ற இன்பம் தேவர் உலகிலும் இல்லை என்று குறள் சொல்கிறது. திருமணம் என்பது காதலரிருவரும் சேர்ந்து அனுபவிக்கும் இன்பம். அதைப் பார்த்துப் பெற்றோரும் உறவினர்களும்

நண்பர்களும் இன்பமடைவர். இப்படிப் பலர் கூறக்கேட்டுள்ளேன். அத்துடன் இவற்றை நூல்களிலும் படித்துள்ளேன். தேன் என்று சொன்னால் நாவூறும். ஏனென்றால் நாம் எல்லோரும் தேனைச் சுவைத்துள்ளோம். தேனைச் சுவைக்காதவனின் நாக்கு அந்நேரம் மரத்திருக்கும். அது போல மாட்டின் தோலை உரித்துப் பறை மேளம் செய்வார்கள். இறைச்சியை உண்பார்கள். சத்தமெழுப்பும் பறைக்கு ஊனின் சுவை தெரியாது. அது போல நீ வாழக் கூடாது” என்று கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. இப்போ அவனால் சியாமளாவைப் பார்க்காது இருக்க முடிவதில்லை. முன்பு பெண்ணென்றால் அஞ்சி ஓடுபவன். இன்று சியாமளாவை விட்டுப் பிரிகிறான் இல்லை என்று பிறர் கூறுமளவிற்குச் சியாமளா அவனை ஆட்கொண்டிருக்கிறாள்” என்று அவனது தந்தை கூறிய வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. அதனால் அவன் சிரித்தான்.

3. சிந்தியல் வெண்பா

29. தோற்றாரே வெல்வர் துணைமிசைவார் கோட்டியானை
ஏற்றுக்கழல் தொடியார் மிக்காரை யார்வரைவர்
பொற்றளி கூடல் கரி.

ஆண்யானையின் தந்தத்தால் செய்த வீரக் கழலை அணிந்த ஆண்களும், அதே யானைத் தந்தத்தால் வளையல்களைச் செய்து அணிந்த பெண்களும் தமக்கு ஒப்பானவரையே திருமணம் செய்து கொள்வர். அவர்களது வாழ்க்கையில் ஊடலில் தோற்றவரே வென்றவராவார்.

தோல்வியடைந்தவர் மீது வென்றவர் மிகுதியான அன்பு காட்டுதலும், போற்றுதலும் அதன் பின் கூடுதலும் அதற்குச் சான்றாகும்.

அன்று மடத்தில் வேலைகள் முடியத் தாமதமாகிவிட்டது. அன்று மடத்தில் நடைபெற்ற முதியவர்களுக்கான வகுப்பை நாவலன் எடுக்க வேண்டிய நாள். வேலைகள் முடிந்தபின் முதியோர் வந்து கூடினர். அவன் வீட்டை விட்டுப் புறப்படும் போது, “இன்று முக்கியமானதொரு வேலை உள்ளது. வகுப்பு முடிந்த பின் தாமதியாது வாருங்கள்” என்று சியாமளாசொல்லியிருந்தாள். வகுப்புத் தாமதமாகத் தொடங்கியதால் வழமையைவிட அரைமணித்தியாலம் அதிகரித்தது. வகுப்பு முடியுமுன் நமசிவாயம் சுவாமிகள் மடத்திற்கு வந்து நாவலனோடு பேசுவதற்காகக் காத்திருந்தார். அவரோடு பேசி முடிய இரவு ஒன்பது மணியாகிவிட்டது, “சியாமளா இரவு ஏழு மணிக்குச் சொன்னவள் கோபிக்கப் போகிறாள்” என்று நினைத்தபடி புறப்பட்டான் நாவலன்.

அவன் வீட்டுக்கு வந்த போது வீடு இருளில் முழ்கியிருந்தது. அவன், “சியாமளா, சியாமளா” என்று அழைத்தவாறு உள்ளே வந்தான். அவன் உள்ளே வரமின்குமிழ் ஒளிர்ந்தது. அவன் உள்ளே வந்தான். வழமையாக அவன் வரும் வரை வாசலில் காத்திருந்து அவனை அன்புடன் அழைத்துச் செல்லும் சியாமளாவரவில்லை. உள்ளே சென்றான். சியாமளாகட்டிலில் குப்புறப்படுத்திருந்து விம்மினாள், “வகுப்பு முடியச் சுவாமியார் வந்து விட்டார். அவரோடு பேசியதால் தாமதமாகி விட்டது”

என்றபடி சியாமளாபடுத்திருந்த கட்டிலில் அமர்ந்தான் நாவலன். அவளது விம்மல் அதிகரித்தது, “என்னைப் பற்றி உமக்குத் தெரியும். உமது விருப்பத்தை எப்போதாவது பூர்த்தி செய்யாது விட்டேனா..? சுவாமியாருக்கு என்ன சொல்ல முடியும்?” தளதளர்த்தான் நாவலன்.

சியாமளா பலமாக அழுதாள், “என்னை மன்னித்துக் கொள்ளும். இனிமேல் சுவாமியார் வந்தால் சொல்லி விட்டு வந்து விடுகிறேன்” என்றவாறு குப்புறப்படுத்திருந்த சியாமளாவின் முதுகில் கையை வைத்தான். கை அசைந்தது. “எனது சிநேகிதியின் மகனின் பிறந்த நாள் இன்று” அழுதாள்.

“வெழுக்கிட்டிருந்தால் சென்றிருக்கலாம்” என்றவாறு அவளது கையைப் பிடித்தான் நாவலன். அவள் உதறிவிட்டு அறையை விட்டு வெளியே சென்று இன்னொரு அறைக்குள் சென்று கதவை மூடித்தாளிட்டாள். நாவலனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. பேசாமல், சாப்பிடாமல் விட்டால் வலிய வருவாள் என்று நினைத்துக் கட்டிலில் படுத்தான். சிறிது நேரத்தின் பின் யாரோ வரும் அரவம் கேட்டது. நாவலன் கண்களை மூடிக் குறட்டை விட்டான். சியாமளாவந்து அவனை எழுப்பினாள். அவன் அவளது கையைப் பிடித்து இழுத்துத் தன்னருகில் இருத்தினான். அவள் முறாய்த்தாள். அவன் சிரித்தபடி அணைத்தான். அவளது கோபம் மறைந்தது. வெகுநேரத்தின் பின் எழுந்து இருவரும் இரவு உணவு உண்டனர்.

30. காதல் விரிநிலத்(து) ஆரா வகைகாணார்

சாதல் நன்(று) என்ப தகைமையோர் - காதலும்

ஆக்கி அளிக்கும் கந்தழியின் பேருருவே

நோக்கிலரை நோவ(து) எவன்.

இல்லற இன்பத்தின் சுவையை முழுமையாக அனுபவிக்காதவர்கள், இல்வாழ்வு வாழ்வதைவிட இறப்பது மேலானது என்று நினைப்பர். மேன்மையானவர்கள் இல்வாழ்வென்பது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் மூன்று வகையான இறை ஆற்றலின் வடிவம் என்று நினைத்து அதை உணராத அறிவற்றவர்கள் குறித்து மனம் வருந்த மாட்டார்கள்.

நாவலனின் நண்பன் கௌத்தமன். அவன் தனது வேலைத்தளத்தில் தன்னுடன் வேலை செய்யும் நளினி என்ற பெண்ணைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்தான். அப்போது அது நாவலனுக்குப் பிடிக்கவில்லை, “காதல் என்பது ஒரு மாயை. பெற்றோர் உறவினர்களை வெறுத்து யாரென்று தெரியாத ஓர் அன்னியப் பெண்ணோடு உறவு கொண்டு அவளைத் திருமணம் செய்து அவனோடு வாழ்வதென்பது தற்கொலைக்குச் சமமானது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் திருமணம் ஒரு பொன் விலங்கு, பொற்சிறை. அதற்குள் அகப்பட்டு மரண வேதனையை அனுபவிக்க நான் விரும்பவில்லை. நீ திருமணம் செய்வதனால் உனது பெற்றோர் விரும்பிய பெண்ணைத் திருமணம் செய். இல்லாவிட்டால் நான் திருமணத்திற்கு வரமாட்டேன்” என்று நாவலன் கூறினான். கௌத்தமன் எடுத்துக் கூறியும் நாவலன் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அதன் பின் கௌத்தமன் நளினியைத் திருமணம் செய்தான். காதல் வாழ்வு சிலகாலம்

மட்டுமே அவர்களுக்கு இனித்தது அதன் பின் ஒரே பிரச்சினை. அதனால் நளினி கௌத்தமனை விட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டாள்.

அன்று காலை கௌத்தமன் நாவலனது வீட்டுக்கு வந்து சொன்னான், ‘நண்பா, எனக்கு வாழ்க்கை வெறுத்து விட்டது. வாழ்வதைவிட சாவது மேல் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது’ என்று அழுதான்.

கௌத்தமனைப் பார்க்க நாவலனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. காதலிக்கும் போது அவளைப் புகழ்ந்தவன் இன்று விரக்கியுற்று சாகப்போவதாகக் கூறுவதை அவனால் சீரணிக்க முடியவில்லை.

“நண்பா, இல்லற சுகத்தின் இனிமையை முழுமையாகச் சுவைக்காதவர்கள் தான் வாழ்க்கையில் விரக்தியடைவர். நீ முன்பு காதலை விரும்பினாய். நான் வெறுத்தேன். இப்போ நான் இல்லற இன்பத்தை முழுமையாகத் தினமும் சுவைத்து அனுபவிப்பதால் அதை விரும்புகிறேன். இல்லற இன்பத்துள் இறைவன் செய்யும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் அடங்குகின்றன. இதை உணராதவர்கள் தான் அதில் வெறுப்புற்றுச் சாகத் துணிகின்றனர். உனது நடத்தையில் ஏதோ ஒரு குறை இருக்கிறது. அதனால் தான் பேரின்ப மயமான இல்வாழ்வில் வெறுப்பேற்படுகிறது. அக்குறை என்னவென்று கண்டு பிடித்துத் திருத்து. இதில் நான் எப்படி உதவி செய்வது” என்று கேட்டான் நாவலன்.

31. அளகும் அளிநாகைப் பேண அணியார்

அழகு) அரிவை வீழ்முயக்கை அண்ணாத் - தனியாளர்
பெற்ற பிறக்கெறிந்து புத்தாய பெட்டுமலும்
பெற்றியர் பெட்ட கழுது.

ஆண் பறவையோடு கூடியதால் பெற்ற இளைய குஞ்சுகளோடு பெண் பறவை கொஞ்சிக் குலாவி மகிழ்ந்திருப்பதைக் கண்டும், அணிகலன்களை அணிந்துள்ள அழகிய பெண்கள் இல்லற இன்பத்தை விரும்பாமல், கோவில்களைத் தங்குமிடமாகக் கொண்டுள்ள துறவிகளை நாடித் திரிகின்றனர். இத்தகைய பெண்கள் உணவை மட்டும் விரும்பும் பேய்களாவர்.

“எனது மனைவிக்கு இல்லற இன்பம் அனுபவிப்பதில் பெரும் விருப்பம் இல்லை. எமது வீட்டில் கோழிகள் உண்டு. புறாக்கள் உண்டு. அவை தம் சோடிகளுடன் இன்பமாக வாழ்ந்து உறவாடிக் குஞ்சுகளைப் பெறுகின்றன. பின் அக் குஞ்சுகளைத் தம் உயிரிலும் மேலானவையாகக் கருதி அவற்றை வளர்க்கின்றன. அவை வளர்ந்தபின் மீண்டும் தன் சோடிகளுடன் சேர்ந்து உலாவி இன்பம் அனுபவிக்கின்றன. இவற்றைத் தினமும் கண்டும் எனது மனைவி உணர்கிறாளில்லை. கோவில்களையே தங்குமிடமாகக் கொண்ட துறவிகளைப் போல இல்வாழ்வில் பற்றில்லாது வாழ்கிறாள். அதை என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எந்நாளும் விரதம், எந்நாளும் கோவில், அதைவிடத் துறவி ஒருவன் கோவில் மடத்தில் வந்திருந்து சமய உண்மைகளைப் தினமும் பேசுகிறான். அங்கு சென்று அவனது பேச்சைக் கேட்டுவிட்டு அவன் கூறுபவைகளைச் செய்கிறாள். இதனால் இல்வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நடைமுறைகளைக் கவனிக்கிறாளில்லை. முன்பு

அவனைக்காணாவிட்டால் தவித்த எனது மனம் இப்போ அவளைக் கண்டால் பேயைக் கண்டது போலக் குழம்பிக் கோபங் கொள்கிறது”

“இல்லற இன்பத்தின் சுவையை அறியாதவர்கள் தான் அப்படி நடப்பார்கள். ஒரு காலத்தில் நானும் இல்லற வாழ்வின் மேன்மைகளையும், அதனால் பெறும் இன்பங்களையும் அறியாது துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டேன். இப்போ திருமணமான பின்பு எனது மனைவி தரும் ஒப்பற்ற இன்பத்தை அனுபவித்த பின்பு அவளை ஒருகணம் கூடப் பிரிந்திருக்க முடியவில்லை. நான் உரிய நேரத்திற்குச் செல்லாவிட்டால் அவள் மனம் குழம்பிப் போவாள். இல்லறத்தைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் கடவுள் இயற்கையைப் படைத்தார். வீட்டில் வளர்க்கும் பறவைகள், விலங்குகளின் செயற்பாடுகளினூடாகப் பெண்களும் ஆண்களும் இல்வாழ்வைப் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். மன்மதக் கலையை யாரும் சொல்லித் தெரிந்து கொள்வதில்லை. சொன்னாலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. அதை அனுபவித்துத் தான் அறிய வேண்டும். உனக்காக நான் எனது மனைவியை அனுப்பி வைக்கிறேன். திருமணமாகாதவர்கள் துறவு கொள்வது இல்லற இன்பத்தைப் பற்றி அறியாமையால். திருமணமானவர்கள் சாவை விரும்புவது இல்லற இன்பத்தைப் பூரணமாக அனுபவிக்காமையால் என்று நான் கருதுகிறேன். இல்லற இன்பத்தை முழுமையாக அனுபவித்தவள் கணவனை ஒரு கணமும் பிரிந்திராள்” என்றான் நாவலன்.

4. வீட்டுப்பால்

1. இல்லியல்

32. ஒத்த உரிமையளா உடற்கு) இனியளாக்

குற்றம் ஒருஉங் குணத்தளாய்க் கற்றறிஞாப்

பேணும் தகையளாக் கொண்கன் குறிப்பறிந்து

நாணும் தகையளாம் பெண்.

குலத்தில் ஒத்த உரிமையுள்ளவள், ஊடல் கொள்வதில் இனியவள், குற்றம் இல்லாதவள், அறிவுடையவர்களைப் பேணும் பண்புடையவள், கணவனின் குறிப்பறிந்து நடப்பவள், நாணமும் இனிய பண்பும் கொண்டவள் ஆகிய இவ்வியல்புகள் உடையவளே இவ்வாழ்விற்கு ஏற்ற பெண்ணாவாள்.

நாவலன் திருமணம் செய்யத் தான் விரும்புவதாகக் கூறிய போது சிறுத்தொண்டன் சொன்னார், “மகனே, பெண் என்பவள் தென்றலாகவும் இருப்பாள் புயலாகவும் இருப்பாள். அதனால் நல்ல குடியில் பிறந்த பெண்ணையே திருமணம் செய்தல் வேண்டும். அவள் சில சமயம் அழகில்லாமல் இருப்பாள், போதியளவு செல்வம் இல்லாமல் இருப்பாள். ஆனால் பண்புள்ளவளாக இருப்பாள். கணவனின் வருமானத்திற்கேற்பச் செலவு செய்பவளாகவும், கணவனையும் அவனது உறவினர்களையும் மிகவும் விரும்பி அன்பு செலுத்துபவளாகவும், கணவனின் குறிப்பறிந்து நடப்பவளாகவும், குற்றமில்லாதவளாகவும், பெரியவர்களை மதிப்பவளாகவும், தன்கணவனோடு ஊடல் கொண்டு அதை உரிய வேளை கைவிட்டு அவனுடன் கூடி மகிழ்வதை நோக்காகக் கொண்டவளாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அப்படியான பெண்தான் இல்லறத்திற்கு ஏற்றவள். மனைவி மாண்புடையவளாக இருந்தாளேயானால் கணவனக்கு ஒரு போதும் வறுமை

உண்டாகமாட்டாது. கற்பு நெறியில் தன்னையும் காத்து, தனது கணவனையும் காத்து, தனது புகழையும் காத்து உறுதியோடு வாழ்பவள் தான் உண்மையான மனைவி” என்றவர். அவர் கூறிய வார்த்தைகள் சியாமளாவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவனது செவிகளில் ஒலிக்கும். சிறுத்தொண்டன் அறநூல்கள் பலவற்றையும் கற்றவர். அத்துடன் நல்லதொரு குடும்பப் பெண்ணை மனைவியாக அடைந்தவர். அதனால் தான் அவர் அதை உணர்ந்து அனுபவித்துச் சொல்லியிருக்கிறார் என்று உணர்ந்தான். சியாமளா இனிமையாகப் பேசுவதை விட ஊடல் கொண்டு அவனுடன் சினத்துப் பேசும் போதும் சினத்தால் பேசாதிருக்கும் போதும் தான் அவனின் விருபத்துக்குரியவளாக இருப்பான். அதற்காக அவன் பல தடவைகள் கோபிப்பான். அவ்வேளைகளில் அவள் ஊடல் கொள்ளமாட்டாள். அவளாக நினைத்து ஊடல் கொண்டால் தான் அது அதிகரித்த இன்பத்தைக் கொடுக்கும். தன்னுடன், ஊடல் கொண்டிருந்தாலும் அவள் அதை மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்த மாட்டாள். பெரியவர்கள் யாராவது வந்தால் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு மிகவும் அன்பாக வரவேற்று உபசரிப்பாள். அவனது பெற்றோர்கள் அவள் வெறுப்படைந்திருப்பதை ஒரு போதும் கண்டதில்லை, “உண்மையில் நான் பாக்கியசாளி. தவறான எண்ணங்களால் காலத்தைக் கடத்தி விட்டேன்” என்று எண்ணினான் நாவலன்.

33. மனைக்கொளி சேய் நாற்பணியோன் நார்ப் புலக்கார்

வினைக்கொளியாம் கட்காம் அனலி முனைக்கு அஞ்சா

வீரர் ஒளியா மடமே அரியவையர்க்காம்

ஏரொளியாம் இல்லுடையான் துப்பு.

இல்லறத்திற்கு ஒளி தரும் விளக்காக இருப்பவர்கள் பிள்ளைகள். நீர் வளம் மிக்க வயலில் செய்யப்படும் உழவுத் தொழிலுக்கு நான்கு வகையான வேறுபட்ட தொழில்களைச் செய்யும் ஆற்றலுள்ள உழவனே சிறப்பினை உண்டாக்குவான். எல்லா உயிர்களுக்கும் சூரியனே ஒளியாவான். போர்க்களத்திற்கு அஞ்சாத வீரரே ஒளியாவார். பெண்களுக்கு இளமையே ஒளியைத் தருவதாகும். இல்லற வாழ்வை இனிது நடத்துபவனுக்கு வன்மையைத் தருவது உழவுத் தொழிலேயாகும்.

திருமணமாகி ஒரு வருடம் கழிந்ததும் நாவலனுக்கு ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது. அதைக் கண்ட நாவலன் பூரித்துப் போனான். இது வரை அனுபவித்திராத ஓர் உணர்வு, இருதயத்தில் அரும்பிப் பேரின்பத்துக்குள்ளாக்கிக் கொண்டிருந்தது. அவனால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. எதையும் நினைக்கக் கூட முடியவில்லை. சியாமளாவின் அருகில் கண் மூடிக்கிடக்கும் தனது மகனை ஆச்சரியத்துடனும் உவகையுடனும் பார்த்தான். உலகம் முழுவதும் தனது கைக்குள் வந்து விட்டதைப் போன்றதொரு பிரமை.

நாவலனுக்குக் குழந்தை பிறந்ததை அறிந்த சிறுத்தொண்டன் நாவலனின் வீட்டுக்கு வந்து சொன்னார், “மகனே, உனது குலம் தளைத்துவிட்டது. வீட்டிற்கு விளக்கொளியாகத் திகழ்பவர்கள் அறிவுள்ள மக்கள். வயலுக்குச் சிறப்பு நால்வகையான தொழில்களையும் அறிந்த உழவன். கண்ணுக்குக் கதிரவன் ஒளியாக இருப்பது போலப் பெண்ணுக்கு ஒளியாக இருப்பது இளமை. வாழ்விற்கு ஒளியாக இருப்பது உழவுத் தொழில். விளக்கொளியைப் பெற்றுவிட்டாய். உழவனாக இருந்து வயலுக்குச் சிறப்பைக் கொடுத்துள்ளாய். இனி உன் குல விளக்கை அறிவுள்ளவனாக்கு. தம் பிள்ளைகள் தான் தம் பொருள். கற்றவர்கள் கூடிய அவையில் எல்லோருக்கும் முன்னவனாக இருக்கத்

தக்கவகையில் தன் மகனைக் கல்வியில் மேம்பட்டவனாகக்குவதே ஒரு தந்தையின் கடன். தன்னை விடத் தன்மகன் அறிவுள்ளவன் எனக் கேட்டறிவது தான் வாழ்க்கையின் இலட்சியமாக இருத்தல் வேண்டும். உன்னை உனது தந்தை மேன்மையான கல்வியுடையவனாக வளர்த்துப் பெருமைக்குள்ளானார். இன்று நீ பேராசிரியன். அத்துடன் நல்லதொரு விவசாயி. நீ உன்னைவிட மேம்பட்டவனாக உனது மகனை வளர்த்துச் சமூகத்திடம் ஒப்படை” என்றார் சிறுத்தொண்டன்.

34. எய்ப்பில்வைப் பாக வருவாயில் ஐந்தொன்றை

மெய்ப்பிணி சேய்விரைவில் கூட்டிடுக – கைப்பொருள்வாய்

இட்டில் உய் வாய் இடுக்க வீங்க விழையறிக

வட்டல் மனைக்கிழவன் மாண்பு.

வருவாய் குறைந்த காலத்தில் செலவைச் சுருக்குதல் வேண்டும். பொருளுள்ள போது தன்னைப் பொருளுள்ளவன் என்று காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது. பொருளைச் சேர்ப்பதே வீட்டுக்குரியவனின் மாண்பாகும். வருமானத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கை முதுமைக்காகவும், நோயை நீக்கும் மருந்துவகைகளுக்காகவும், பிள்ளைகளின் கல்வி, திருமணத்திற்காகவும் சேமித்தல் வேண்டும்.

அன்று பெள்ளணி தினம். நமசிவாயம் சுவாமிகள் மடத்தில் உரையாற்றினார். அதிகமான மக்கள் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“அன்பானவர்களே, மானிட வாழ்க்கை பேரின்பமானது. பல்பிறப்புக்களை எடுக்கின்ற ஓர் உயிர்விடுதலை அடைந்து பிறவாத நிலைக்குட்பட்டு இறைவனை அடையும் நிலைக்காக இறைவனால் கொடுக்கப்பட்டதே மானிடப்பிறப்பு. மனிதர்களுக்குப் பகுத்தறிவு உண்டு.

மனிதன் பாடுபட்டு நன்றாக உழைத்தல் வேண்டும். சில காலங்களில் கைப்பொருளில் இருந்தே செலவு செய்தல் வேண்டும். அப்படியான வேளைகளில் செலவைக் குறைத்தல் வேண்டும். பொருளுள்ளவன் தன்னைப் பொருளுள்ளவன் என்று நினைக்கக் கூடாது. அத்துடன் மற்றவர்களுடன் திமிராக நடக்கவும் கூடாது. கடும் முயற்சி செய்து சேர்க்கக் கூடியளவு பொருளை மனம் தளராமல் உழைத்துப் பெறல் வேண்டும். வருமானத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கைச் சேமித்து வைத்தல் வேண்டும். இச்சேமிப்பை ஒரு போதும் செலவு செய்யக் கூடாது. முதுமை, நோய், முதலானவை வந்தடைந்த போதும் பிள்ளைகளின் கல்விக்காகவும், பிள்ளைகளின் திருமணத்திற்காகவும் சேமித்த சேமிப்பில் ஒரு பகுதியை எடுக்கலாம். பொருள் இருக்கிறது என்ற நினைப்பில் சேமிப்பதை நிறுத்தினாலோ அல்லது சேமிப்பிலுள்ளதை செலவு செய்தாலோ பிற்காலத்தில் வறுமைப்பட நேரிடும். அவ்வேளை உதவிகள் இல்லாது துன்பப்பட நேரும். ஆகவே கடுமையாக உழையுங்கள். ஐந்தில் ஒரு பகுதியைச் சேமியுங்கள். இன்பமாக வாழுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

35. ஐம்புலத்தோர் நல்குரவோர் ஓம்பித் தலைப்பட்ட

செம்பாக நன்மனையைப் பேணிக் - கடாவுய்த்த

பைம்புல் நிலைபேணி ஊழ்ப்ப வடுஅடார்

ஐம்புலம் ஈரித் தாரில் தலை.

தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்தினர், உறவினர், தான் என்னும் ஐம்புலத்தாரையும் வறியவர்களையும் இல்வாழ்வான் பாதுகாத்தல் வேண்டும். தன்னை நம்பி வந்த மனைவியையும் காத்தல் வேண்டும். ஆடு மாடுகள் மேயும் புல்வெளிகளையும் நல்ல முறையில் பேணிப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். மேற் சொன்ன அனைத்தையும் நல்ல முறையில்

பேணிப் பாதுகாத்து வாழும் இல்வாழ்வான் துறவிகளை விட உயர்ந்தவனாவான்.

அன்று முன்னோரின் பிதிர்க்கடன் செய்வதாகக் கூறி நாவலனையும் சியாமளாவையும் தனது வீட்டுக்கு அழைத்திருந்தார் சிறுத்தொண்டன். வழக்கமாக அவர் ஏழைகளுக்கும் உறவினர்களுக்கும் மடத்தில் வைத்துத் தான் உணவு கொடுப்பார். அவரது பெற்றோர்கள் வயதானவர்கள். மனைவிக்குப் பிள்ளைகளைக் கவனிக்கவே நேரமிருக்காது. அதனால் மாதத்தில் ஒரு முறையாவது விருந்தினர், உறவினர்கள் ஏழைகளை மடத்திற்கு அழைத்து விருந்துணவு கொடுப்பார். அதற்கு முன் கோவிலில் பூசை செய்வார். பிதிர்க்கடனை மட்டும் வீட்டில் கொடுப்பார். அவரது முன்னோர் வாழ்ந்த வீடு அது. அதில் வைத்துக் கடமை செய்தால் தான் பிதிர்களுக்குத் திருப்தி உண்டாகும் என்பார். சியாமளாவும் நாவலனும் சிறுத்தொண்டனது வீட்டுக்கு வந்த போது ஏராளமான மக்கள் அங்கு குழுமியிருந்தனர். ஆனால் சிறுத்தொண்டனைக் காணவில்லை. பிராமணர்கள் வந்து கிரியைகளுக்கு முன் செய்ய வேண்டிய கருமங்களைச் செய்துவிட்டுச் சிறுத்தொண்டனுக்காக் காத்திருந்தனர். அவரது தந்தையார் உணவுண்பதற்காக வந்தவர்களையும், பிராமணர்களையும் காத்திருக்க வைத்தல் ஆகாது என்று சொல்லும் போது சிறுத்தொண்டன் வேர்த்து விறுவிறுக்க வந்து, “நான் வயற் கிணற்றில் நீராடி விட்டேன். கால் முகம் கழுவி விட்டு வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்று சில நிமிடங்களில் வேட்டியை மாற்றிக் கொண்டு வந்தார். யாரும் அவரிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை. ஏதோ முக்கிய பிரச்சினை இல்லாவிட்டால் அவர் எவரையும் காக்க வைக்க மாட்டார் என்று நினைத்தனர்.

பிதிரகளுக்கான கிரியைகள் முடிந்த பின் எல்லோரும் அறுசுவை உணவுண்டனர். உண்டு முடிந்ததும் பாலும் பழமும் வழங்கினார் சிறுத்தொண்டன்.

வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக தத்தமது வீடுகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர். நாவலன் விடை பெறச் சென்ற போது சிறுத்தொண்டன் கேட்டார், “நாவலா, நீ சற்று மெலிந்திருப்பதைப் போல எனக்குத் தெரிகிறது. சுகமில்லையா..?”

“இல்லை வேலை கொஞ்சம் அதிகம்.”

“உடம்பைக் கவனித்துக்கொள். தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்தினர், உறவினர், ஏழைகளைக் கவனிப்பது போல ஒருவன் தன்னையும் நன்றாகக் கவனித்தல் வேண்டும். சுவர் இருந்தால் தான் சித்திரம் வரையலாம். சியாமளா, நாவலனை நன்றாகக் கவனி. மனைவி கணவனையும், கணவன் மனைவியையும் நன்கு கவனித்தல் வேண்டும். உனது மந்தைகள் மேயும் புற்றரையின் வேலி சிதைந்துள்ளது. அதனால் ஊரவர்களின் மந்தைகள் அங்கு மேய்கின்றன. ஒரு வயல் நிலங்களைப் பராமரிப்பது போலப் புற்றரைகளையும் பராமரித்தல் வேண்டும்” என்றார் சிறுத்தொண்டன்.

36. உள்ளவா சேறல் இயைபெனினும் போம்வாய

வெள்ளத்தது) அனசேறல் வேண்டல் - மனைக்கிழவன்

நள்அளவின் மிக்காய கால்தொழிலை ஓம்பலே

தேள்அறிஞர் கண்ட நெறி.

இல்லத் தலைவன், தன்னிடம் உள்ள செல்வத்திற்கு ஏற்றவாறு செலவு செய்தல் வேண்டுமே தவிர வெள்ளம் போல அளவின்றிச் செலவு செய்யக் கூடாது. அத்துடன் தனது வலிமைக்கு அப்பாற்பட்ட முயற்சியையும் மேற்கொள்ளக் கூடாது.

“உண்மை தான் ஐயா. அயலூரில் வயல் நிலம் விற்பனைக்கு வந்தது. அதை வாங்கியதால் பணப் பிரச்சினை ஏற்பட்டு விட்டது. அதனால் புற்றரையின் வேலையைச் சீர்ப்படுத்த முடியவில்லை” என்றான் நாவலன்.

“மகனே, நீ எனது மாணவன். நீ கற்கும் போது நான் கூற வேண்டியவற்றைக் கூறிவிட்டேன். ஓர் இல்வாழ்வான் தான் வைத்திருக்கும் செல்வத்தின் அளவை அறிந்த பின்பே செலவு செய்தல் வேண்டும். அளவுக்கதிகமாக வெள்ளம் போலச் செலவு செய்தல் ஆகாது. ஈர உழவு, இரண்டூரில் வெள்ளாமை தாரம் இரண்டு தனக்குப் பகை என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். தனது வலிமைக்கு அப்பாற்பட்ட முயற்சிகளை ஒரு போதும் மேற்கொள்ளல் ஆகாது. ஊரில் உள்ள வயலை நீ இம்முறை ஒழுங்காக உழவில்லை. மந்தைகள் மேயும் புற்றரையை அச்சறுக்கை செய்யவில்லை. தொழில் செய்யும் இடத்திற்கும் சென்ற வாரம் நீ செல்லவில்லை. இதற்குக் காரணம் உனது சக்திக்கு மீறி முயற்சி செய்தது தான். எனவே இனியாவது உனது பலம், பலவீனம் இரண்டையும் உணர்ந்து செயற்படு. ஒரு இல்வாழ்வான் தனது மனைவியைப் பொன்னைப் போலப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். முன்பு சியாமளா நன்றாக இருந்தாள். இப்போ அவள் மெலிந்து விட்டாள். அதற்குக் காரணம் நீ. நீ அயலூருக்கு வயல் வேலை சம்பந்தமாகச் சென்று காலநேரம் பாராது வீட்டுக்கு வருவதால் அவள் உண்ணாமல் உனக்காகக் காத்திருக்கிறாள். அவள் காத்திருக்கிறாள் என்று நீயும் உண்ணாமல் இருக்கிறாய். இதில் என்ன

இன்பத்தைக் கண்டாய். சியாமளாவின் அணிகலன்கள் சிலவற்றை விற்றுவிட்டாய். சிலவற்றை அடைமானம் வைத்துவிட்டாய். இந்த இளமைப் பருவத்தில் அணியாத அணிகலன்களைப் பிறகெதற்கு? படித்த நீ இவற்றையெல்லாம் சிந்திக்காது நடப்பது எனக்கு மனவருத்தத்தைத் தருகிறது. முன்பு இல்லறம் வேண்டாம் துறவே மேலானது என்று வாழ்ந்தாய். இப்போது இல்லற இன்பம் வேண்டாம் பணம் தான் வேண்டும் என்று நினைக்கிறாயா..?” என்று கடுமையாகக் கேட்டார் சிறுத்தொண்டன்.

நாவலன் சற்றுத் தடுமாறிப்போனான். “ஆராய்ந்து பாராமல் சில நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுவிட்டேன். அயலூரில் உள்ள ஒருவர் விலைக்குக் கேட்கிறார். நீங்கள் கூறியதைக் கேட்டபின் அதை விற்று விடலாமெனத் தீர்மானிக்கிறேன்” என்றான் நாவலன்.

37. ஐங்குரவர் ஓம்பல் இனல்நீக்கல் சேர்ந்தோர்க்குப்

பைங்கூழ் களைகணாப் பார்த்தளித்தல் - நையுளத்தார்க்கு

உற்ற பரி(வு) ஈர்த்தல் எண்ணான்(கு) அறநெறியில்

உற்ற புரிதல் கடன்.

தாய், தந்தை, குரு, மூத்த சகோதரன், அரசன் என்ற ஐங்குரவர்களையும் போற்றிக் காத்தல் வேண்டும். தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு நல்ல சுவையான உணவு வகைகளை அளித்தல் வேண்டும். வருந்தும் ஏழைகளின் துன்பத்தை நீக்கி அன்போடு உதவி செய்தல் வேண்டும். இவற்றோடு முப்பத்திரண்டு அறநெறிகளில் தன்னால் இயன்றவற்றைச் செய்து வாழுதல் ஓர் இல்வாழ்வானின் கடமையாகும்.

சிறுத்தொண்டனின் வீட்டால் வந்தது முதல் அமைதி இழந்து காணப்பட்டான் நாவலன். அவனின் அருகில் மிகநெருக்கமாக வந்தமர்ந்தாள் சியாமளா. நாவலன் பரிவோடு சியாமளாவின் முகத்தைப் பார்த்தான். அது கறுத்திருந்தது. முகளும்புகள் சில வெளியே தள்ளிக் கொண்டிருந்தன. அதைக் கண்ட நாவலனின் இதயம் துடித்தது. சில மாதங்களுக்கு முன்பு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த அவள் நேரத்திற்கு உண்ணாமையால் மெலிந்திருந்தாள்.

“எனது குருவான சிறுத்தொண்டன் ஐயாவிடம் நான் அயலூரில் நிலம் வாங்கு முன்பு கலந்தாலோசித்திருத்தல் வேண்டும். குருவைத் தெய்வமாக மதிப்பவன் நான். அதனால் வாங்கிய வயல் நிலத்தை விற்கப்போகிறேன். எனது தாயாரும் தந்தையாரும் முத்தசகோதரர்களும் அந்த வயல் நிலத்தை வாங்க வேண்டாம் என்றனர், “கடன்பட்டுத் தொழில் செய்தால் வட்டிப்பணத்திற்கும் உழைக்க வேண்டும். அத்துடன் அயலூரில் வேளாண்மை செய்வதென்பது மிகவும் சிரமமான செயல். வயலை உழுதநாள்த் தொடக்கம் சூடு அடிக்கும் வரை வயலை அருகில் இருந்து தனது மனைவியைப் போலக் கவனிக்காவிட்டால் வயல் மனைவியைப் போலப் பிணங்கி விடும்” என்று அப்பா சொன்னவர். அதை நான் கேட்கவில்லை. எனது மேலதிகாரியும், “உனக்கு ஊரிலுள்ள வயல் நிலமும், உத்தியோகமும் போதும். நீ அயலூரில் விவசாயம் செய்யச் சென்றால் மூன்று இடத்துத் தொழிலும் பாழாகிவிடும். நீ முயற்சிப்பது நல்லது. அதை உள்@ரில் முயற்சி செய். எனது தந்தையார் சிறிய நிலப்பரப்பில் பெரு முயற்சி செய்து நல்ல இலாபத்தைப் பெறுகிறார். எனது தகப்பனாரின் சகோதரன் பெருநிலப்பரப்பில் விவசாயம் செய்து நட்புமடைகிறார். இதற்குக் காரணம் முயற்சி. எனவே ஊரில் வயல் நிம் விற்பனைக்கு வந்தால் வாங்கு” என்றார். அதைவிட எனது முத்தசகோதரன் புதிதாக வீடு

கட்டுகிறார். அதற்குக் கொஞ்சம் பணம் தரும்படி கேட்டவர். அவர் கேட்டு ஆறு மாதங்கள் கழிந்து விட்டன. நான் இன்னும் கொடுக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் எனது செல்வத்தின் அளவை அறியாது நடந்தது தான்” கலங்கினான் நாவலன்.

“நீங்கள் இம்முறை பிதிர்க்கடன் செய்யவில்லை. கோவில் பூசை செய்யவில்லை. மடத்திலிருப்போர்க்கு உணவு கொடுக்கவில்லை. வழக்கமாக ஐப்பசி வெள்ளிக்கிழமைகளில் உறவினர் நண்பர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் உணவு கொடுப்பீர்கள். இம்முறை கொடுக்கவில்லை. முப்பத்திரண்டு அறநெறிகளில் தன்னால் இயன்றதைச் செய்தல் வேண்டும் என்பீர்கள். அவை எதுவும் உங்களாற் செய்யப்படவில்லை” என்று கலங்கினாள் சியாமளா.

38. நல்லினம் சாரல் நயனுணர்தல் பல்லாற்றான்

நல்லினம் ஓம்பல் பொறையாளல் - ஒல்லும்வாய்

இன்னார்க்கு) இனிய புரிதல் நெறிநிற்றல்

நன்னாப்பண் உய்ப்பதோர் ஆறு.

நல்லவர்களுடன் நட்புக் கொள்ளல், நல்லவழிகளை அறிந்து நடத்தல், நல்லவர்களைப் பாதுகாத்தல், பொறுமையாக இருத்தல், பகைவர்களுக்கும் உதவி செய்தல். நல்லொழுக்கத்துடன் வாழ்தல் ஆகிய இச்செயல்கள் என்றும் மேன்மையையும் புகழையும் தரும்.

வரதராஜன் என்ற ஆசிரியர் நன்றாகக் குடித்து விட்டுச் சந்தியில் விழுந்து கிடந்தமையால் வீதியால் சென்றவர்கள் அவரைத் தூக்கி தெருவோரத்தில் நின்ற மரத்தின் கீழ்ப்படுக்க வைத்து விட்டுச் சென்றனர். வரதராஜன் சிறுத்தொண்டனின் மாணவன். திருமணம் செய்தபின்

அவனது நடத்தையில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. பல முறை வரதராஜனை அவர் கண்டிருந்த போதும் அவன் திருந்தவில்லை. அவன் வெளியூரில் கடமையாற்றிய போது அங்கு வசித்த ஒரு பெண்ணைக் காதலித்துத் தனது பெற்றோரின் விருப்பத்திற்கு மாறாகத் திருமணம் செய்து கொண்டான். அவள் ஏழைப்பெண் என்பதால் வீட்டார் அவளை ஏற்க மறுத்தனர். அதனால் தான் மது அருந்துவதாக வரதராஜன் அடிக்கடி சொல்வான். அவன் எக்கேடாவது கெட்டுப்போகட்டும் என்றுவிடச் சிறுத்தொண்டனுக்கு விருப்பமில்லை. அதனால் அவர் வரதராஜனின் வீட்டுக்குச் சென்றார். வரதராஜனின் மனைவி அன்புடன் வரவேற்றாள் சிவகாமி. அவளது முகம் வீங்கி இருந்தது. கண்கள் சிவந்திருந்தன. சிவத்தொண்டனைக் கண்டதும் வரதராஜன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து கை கட்டியபடி நின்று கொண்டு “இருங்கோ” என்று கூறிவிட்டு நின்றான்.

“நீயும் இரு. மதிப்பென்பது மனதில் இருக்க வேண்டுமே தவிர்ச் செயலில் இருக்கத் தேவையில்லை. நீ ஓர் ஆசிரியன். அதனால் உனக்கு நான் எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை. எனது மாணவர்கள் எவரும் செய்யாத தீய செயல்களைக் கூச்சமின்றிச் செய்கிறாய். அதற்கு மதிப்புக் கொடுத்தாயானால் எனது மதிப்புக் காப்பாற்றப்படும். நல்லவர்களோடு நட்புக் கொள்ளல் வேண்டும், நல்ல வழிகளை அறிந்து நடத்தல் வேண்டும். நல்லவர்களின் நட்பைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். பொறுமையாக இருத்தல் வேண்டும், நல்ல ஒழுக்கத்துடன் வாழ வேண்டும், பகைவர்களுக்கும் உதவி செய்தல் வேண்டும் என்று கற்றுவிட்டுத் தலை கீழாக நடக்கிறாய். பகைவர்களுக்குக் கூட உதவி செய்ய வேண்டும் என்று கற்பித்தேன். இன்று நீ உனது அன்பான மனைவிக் கே துரோகம் செய்கிறாய். அவள் வேற்றூரவள். இந்த ஊரில் யாரும் இல்லாதவள். அவளின் குடும்பநிலையைத் தெரிந்த பின் தானே மணந்தாய். பின் ஏன் அவளுடன் முரண்படுகிறாய். அவளைப் பார்த்தால் திருமகளைப் போலத் தெரிகிறாள். உனது பெற்றோருக்கு அவள் மீது

விருப்பம் இல்லையென்று தெரிந்து தானே அவளைத் திருமணம் செய்தாய். இப்போ உனது பெற்றோருடன் சேர்ந்து அவளைத் துன்புறுத்துகிறாய். இது ஒரு கற்றவனின் செயலாகலாமா? இப்போ நீ முழுமையாக மாறிவிட்டாய். நல்லவர்களை வெறுத்து ஒதுக்கி விட்டுத் தீயவர்களுடன் சேர்ந்து தீயசெயல்களைச் செய்கிறாய். இதனால் கற்ற உனக்கு அவமானமாக இல்லையா..? நல்ல பண்புகள் தான் புகழையும் மேன்மையையும் தரும் என்று உணர்ந்து வாழ்ந்த நீ ஒழுக்கத்திற்கு மாறான எண்ணம் கொண்டதே பிழையானது. எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த பின்பு தான் நீ அவளைத் திருமணம் செய்திருத்தல் வேண்டும். முன்பு காதல் மயக்கத்தில் அவளை அழைத்துச் சென்று விட்டு இப்போ வெறுபடைந்து அவளைத் துன்புறுத்துவது முறையல்ல” என்று கூறிவிட்டு மூச்சு விட்டார் சிறுத்தொண்டன்.

39. முனியான் அறம் மறங்கள் மக்குற்றம் பேணான்

நனிகாக்கும் ஒண்மை உறைப்படுத்தும் பண்போன்

பனிநிலத்தின் வித்தாய்ப் பெயரான் நடுக்கற்ற(று)

இனியன் ஆ வான்மற்ற(று) இனி.

அறவழியில் செல்வதை வெறுக்காதவன், ஐந்து பாவங்களையும், மூன்று குற்றங்களையும் செய்ய விரும்பாதவன், காக்க வேண்டிய பண்புகளை காத்து நடக்கும் ஒழுக்கமானவன் ஈர நிலத்தில் விதைத்த விதையைப் போன்று தனது நிலையிலிருந்து வழுவாது அச்சமின்றி வாழ்ந்து அனைவருக்கும் இனியவனாக விளங்குவான்.

வரதராஜன் எதுவும் பேசவில்லை. சிறுத்தொண்டன் தான் கூறும் வார்த்தைகளுக்கு மறுவார்த்தை கூற முடியா வண்ணம் பேசுபவர். அத்துடன் அவர் சொன்னவை அனைத்தும் உண்மை. சிவகாமி

நல்லவள், பண்பானவள், கணவனைத் தெய்வமாக மதிப்பவள். ஆனால் ஏழை. வரதராஜனின் பெற்றோர் அவருக்கு நல்ல இடத்தில் தனவந்தன் ஒருவனின் மகளைத் திருமணம் செய்ய நினைத்திருந்தனர். அது நிறைவேறாததால் சிவகாமியைப் பழிவாங்க எண்ணி வரதராஜனுக்கு இல்லாத பொல்லாதவற்றைச் சொல்லிச் சண்டையை மூட்டினர். அதை நம்பிய வரதராஜன் தினமும் அவளுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“மகனே, உன்னை நினைக்க எனக்கு ஆச்சரியமாக உள்ளது. தருமவானாக இருந்த நீ பஞ்சமாபாதங்களைச் செய்வோருடன் நட்புப் பூண்டு செய்யக் கூடாத செயல்களையெல்லாம் செய்கிறாய். நீ செய்யாவிட்டாலும் செய்பவர்களுடன் நட்புப் பூண்டு அவர்களோடு கூடித் திரிந்தால் மக்கள் உன்னையும் அவர்களில் ஒருவனாகத் தான் கருதுவர். காமம், கோபம், மயக்கம் என்ற முக்குற்றங்களையும் ஒழுக்கமானவர்கள் செய்யமாட்டார்கள். காக்க வேண்டிய நல்ல பண்புகள் அனைத்தையும் காத்து வாழ்ந்த நீ இப்போது பண்புகள் அனைத்தையும் விட்டு விட்டு மது அருந்திவிட்டு நான்கு பேர் சென்று வரும் சந்தியில் உணர்வில்லாமல் விழுந்து கிடக்கிறாய். பண்புள்ள ஒழுக்கமுள்ள அறவழியில் எனது நல்ல மாணவனாக வாழ்ந்து ஈர நிலத்தில் விதைத்த விதை போலச் செழித்து வளர்ந்து சமூகத்திற்கு உதவுவாய் என நம்பியிருந்தேன். நீ இப்போது பதராகி விட்டாய். பதர் ஒரு போதும் முளைக்கமாட்டாது. உனது மனைவியிடம் கூடாத பண்புகள், ஒழுக்கமில்லாத செயல்கள் இருந்தால் என்னிடம் கூறு. நான் அவளுக்குக் கூற வேண்டிய முறைப்படி கூறி அவளைத் திருத்த முயல்கிறேன்” என்று சிறுத்தொண்டன் கூறும் போது வரதராஜன்குறுக்கிட்டுச் சொன்னான், “அப்படி ஒன்றுமில்லை. அவள் மிகவும் நல்லவள், ஒழுக்கமுள்ளவள், எனது விருப்பத்தை அறிந்து செயற்படுபவள்.”

“அப்பேன் அவளோடு முரண்படுகிறாய். பெண் என்பவள் இரக்கத்திற்குரியவள். ஒழுக்கமுள்ள பெண்ணுக்காக மாதம் ஒரு மழை பெய்கிறது என்று பெரியவர்கள் கூறியுள்ளனர். அத்துடன் பெண் என்பவள் முத்திக்கு வித்தாக அமைபவள். நல்லதொரு மனைவி வாய்த்தவன் தேவர்களைவிடப் பாக்கியவான். அப்படியிருந்தும் உனது தீய பண்புகளால் உனது வாழ்வைக் கெடுக்கிறாய். இனியாவது அதை உணர்ந்து நல்ல வழியில் வாழ்ப்பார்” என்றார் சிறுத்தொண்டன்.

“இனிமேல் நான் தீயவர்களுடன் சேரமாட்டேன். தீயசெயல்களைச் செய்ய மாட்டேன். எனது மனைவியை நேசித்து வாழ்வேன்” என்றான் வரதராஜன்.

5. துறவியல்

40. முப்பாலை வீழ்வார் விலங்கார் செறும்பாலை
முப்பால் மயக்கு ஏழ் பிறப்பாகி – எப்பாலும்
மெய்ப்பொருள் தேறார் வெளிஓரார் யாண்டைக்கும்
பொய்ப்பாலை உய்வார்ப் பேந்து.

அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் விரும்பிய இல்வாழ்வேர், அதனால் உண்டாகும் துன்பங்களில் இருந்து விலக முடியாமல் தவிப்பார். மூன்றாலும் ஏழு வகையான பிறப்புக்கள் உண்டாகும். அப்பிறப்புக்களிலும் துன்பங்களுண்டாகும். அதனால் வாழ்க்கையில் அறிய வேண்டிய உண்மைகளை அறியாது தொடர்ந்தும் பொய்யான வாழ்வையே வாழ்வார். உண்மைப் பொருளையும், பரவெளியையும் அறியமாட்டார்கள்.

அன்று கோவிற் பூசை முடிந்ததும் நமசிவாயம் சுவாமியார் அரசமர நிழலில் வந்தமர்ந்தார். அவரிடம் ஆலோசனை கேட்பதற்காகவும் தமது கஷ்ட நஷ்டங்களையும் கூறி நிம்மதி பெறுவதற்காகவும் பலர் வந்திருந்தனர். அயலூரில் இருந்து வந்த ஆறுமுகநாதன் சுவாமியாரின் பாதங்களைப் பணிந்து விட்டுச் சொன்னான், “சுவாமி, நான் நன்றாக உழைக்கிறேன். தீய பழக்க வழக்கங்கள் எதுவுமில்லை. ஆனால் வீட்டாருக்கு எந்நாளும் நோய்கள் வந்து தாக்குகின்றன. அவர்களது மருத்துவச் செலவுக்கே எனது உழைப்புப் போதுமானதாக உள்ளது. அதனால் என்னால் வாழ முடியவில்லை. தாயாருக்கு வருத்தம், தந்தைக்கு வருத்தம். பிள்ளைகளின் கல்விச் செலவு, குடும்பத்தில் நடைபெறும் வைபவங்கள், அயலவர், உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோரது வீட்டில் நடைபெறும் வைபவங்கள் என்று என்னால் செலவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் எனக்கு வாழ்க்கை வெறுத்துவிட்டது. இதற்கேதாவது தாயத்து இருந்தால் தாருங்கள்” என்று அழுதான். அவனைப் பார்க்கச் சுவாமியாருக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“மகனே, அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று பகுதிகளையும் விரும்பி வாழும் மனிதர்களுக்குத் துன்பங்கள் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருக்கும். ஒன்றை நீக்க இன்னொன்று வரும். அதை நீக்க வேறொன்று வரும். இவ்வாழ்வோரால் துன்பப்பட முடியுமே தவிர துன்பத்தை நீக்க முடியாது. ஏனென்றால் அறம், பொருள், இன்பம் என்பன வாழ்வில் ஒரு வட்டம் போன்றது. அது சுழற்சியில் மாறி மாறி வந்து கொண்டே இருக்கும். மக்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ

இம் மூன்றிலும் அகப்பட்டு வெளியேற முடியாது துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதனால் அவர்களுக்கு ஏழு வகையான பிறப்புக்கள் கிட்டும். அவ்வேழு பிறப்புக்களிலும் நீங்காத துன்பங்களை அடைவார்களே தவிர இன்பத்தை அடையமாட்டார்கள். இன்பம் என்று எண்ணி அனுபவிக்கும் இன்பங்களும் முடிவில் துன்பங்களையே கொடுக்கும். துன்பங்கள் அடுத்தடுத்து வந்தாலும் வாழ்க்கையில் பற்றுண்டாகி அப்பற்றுக்கள் அவாவாகிப் பின் பேராசையாகித் தொடர்ந்து வருத்திக் கொண்டிருப்பதால் வாழ்க்கையைப் பற்றி உணர்வார்களே தவிர உண்மையான நெறிகளை உணரமாட்டார்கள். உண்மைப் பொருளான கடவுளைப் பற்றியும் அறிய மாட்டார்கள், பரவெளியைப் பற்றியும் அறியமாட்டார்கள். இவற்றை அறிந்தால் தான் துன்பத்திற்கான காரணிகள் நீங்கும். துன்பத்திற்கான காரணிகள் நீங்கினால் தான் உலகத்தைப் பற்றித் தெரிய வரும். அதன் பின்பு தான் மெய்ப் பொருளைப் பற்றிய உண்மை தெரிய வரும். நீ மனிதன். உண்மை நிலையை அறியாததால் துன்பப்படுகிறாய். அதை அறியும் வரை துன்பங்கள் வந்து கொண்டே இருக்கும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள். சுவாமியாரிடம் தனது பிரச்சினையைக் கூறி நிம்மதி பெற வந்தவன் அவர் கூறியத புரியாது குழம்பினான்.

41. உண்மைமால் ஈர்த்து இருள்கடிந்து சார்ஜயம்

புண்விலங்கச் சார்பொருளைப் போற்றினோர்- நுண்ணுணர்வான்
அண்ணா நிலைப்படுவர் ஆற்றல் விழுமப்புப்புலனை
ஓண்பொருட்(கு) ஊர்இயலைச் சார்ந்து.

வாழ்க்கைக்குத் தேவையான உண்மை நெறியை மறைக்கும் மயக்கத்தை நீக்கி அறியாமையைப் போக்கி தம்மைச் சார்ந்துள்ள ஐயத்தையும் துன்பத்தையும் விலக்கியும் எங்கும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருளான கடவுளை வணங்குபவர்கள், தமக்கிருக்கும் நுட்பமான அறிவால் உறுதியான நிலையை அடைவர். அதன் மூலம் கடவுளை உணர்ந்து அவரை முறைப்படி வணங்கி முத்தியை அடைவர்.

அவனுக்கு எதுவும் விளங்காமல் சிறிது நேரம் தடுமாறியவன். பின்பு சொன்னான், “சுவாமி, எனக்கு நீங்கள் கூறிய எதுவும் விளங்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் கடவுளைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. தொல்லைப்படுத்தும் தீராத துன்பங்கள் என்னைத் தினமும் ஆட்டிப் படைப்பதால் நான் நிம்மதியிழந்து தவிக்கிறேன். குடும்பத்தில் பற்றாக்குறைகள் பலவும் இருப்பதால் குடும்பத்தவரின் தொல்லைகளைத் தாங்க முடியவில்லை. இரவு ஏன் விடிகிறது என்றெண்ணிக் கவலைப்படுகின்றேன். எனது துன்பம் தீர ஏதாவது செய்யுங்கள்.” என்று அழுதான்.

“மகனே, உனது நிலைதான் இங்குள்ள பலருக்கும் உண்டு. நீ உனக்கு மட்டும் தான் துன்பங்கள் வருகின்றன என்று நினைக்கிறாய். அதோ பார் அந்த மடத்தில் வாசலில் படுத்திருக்கும் நாய்க்கும் துன்பமுண்டு. அதன் தோல் முழுவதும் புண்கள் இருக்கின்றன. அதனால் அது வேதனைப்படுகிறது. மடத்திலுள்ளோர் உண்டு விட்டுப் போகும் உணவைப் பல நாய்கள் அடிபட்டு உண்கின்றன. அவை ஒரு போதும் நிறைவாக உண்டதில்லை. இப்படிப் பிறந்த உயிர்கள் யாவற்றிற்கும் துன்பங்கள் பல உண்டு. துன்பங்களை நீக்க நீக்கப் புதுப்புதுத் துன்பங்கள் வந்து சேரும். அள்ள அள்ள முன்னைய நிலைக்கு வரும் கிணறு போல மனிதன் துன்பங்களை நீக்க நீக்கத் துன்பங்கள் வந்து கொண்டே இருக்கும். மனிதர்கள் எல்லோரும் ஆசை என்ற

மயக்கத்திற்குட்பட்டவர்கள். அந்த மயக்கத்தை முதலில் நீக்குதல் வேண்டும். மடத்தில் சமைத்த உணவுக்கு உப்புப் போதாது சிறிது போட வேண்டும் என்று சொல்வதே மயக்கத்தை உண்டு பண்ணும். நாம் தினமும் எவ்வளவு விடயங்களைப் பற்றி எண்ணுகிறோம். அவற்றில் பலவற்றைச் சந்தேகிக்கின்றோம். அதைவிட இறை சக்தி மீது எல்லோருக்கும் சந்தேகம் உள்ளது. அதை முழுமையாக நீக்கினால் துன்பங்கள் வருவதற்குக் காரணமே இல்லை. மனிதர்களுக்கு உள்ள அறிவு இறைவனைப் பற்றி அறிந்து சந்தேகங்களைப் போக்கப் போதும். இந்த அறிவின் மூலம் நுட்பமான அறிவைத் தேடலின் மூலம் பெறுதல் வேண்டும். இவற்றைப் பெற்றவன் தன்னை முழுமையாக இறைவனிடம் அர்ப்பணிப்பான். இத்தகைய தலைவன் எவராலும் எளிதில் அடைய முடியாத பேரின்பத்தைத் தரும் முத்தியை அடைவான். முத்தியடைந்தவன் தான் துன்பங்களில் இருந்து விடுபடுவான். அவனுக்கு அதன் பின் பிறப்பேற்படாது. பிறப்புக்கள் தான் துன்பங்களைக் கொடுக்கும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

42. மாசகல வீறும் ஒளியன்ன நோன்புடையார்

மூசா இயற்கை நிலன் உணர்வார் - ஆசகற்றி

இன்னல் இனிவாயாக் கொள்வார் பிறப்பிறப்பில்

துன்னார் அடையும் நிலன்.

குற்றங்களை அகற்றும் ஒளியை ஒத்த தவத்தை மேற்கொள்ளும் தவசிகள் அழிவில்லாத பேரின்பத்தைத் தரும் முத்தியை அறிந்து சேர்வர். காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்றும் முக்குற்றங்களை நீக்கித் துன்பங்களை மகிழ்வுடன் ஏற்பார். அதனால் அவாக்களுக்கு முத்தியின் பின் பிறப்பின்றி இறைவனுடன் வாழ்வார்.

“சுவாமி, துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் ஆசை என்கிறார்கள். இவ் ஆசையைச் சாதாரண மக்களால் நீக்க முடியாது. உங்களைப் போன்ற தவசிகளால் தான் நீக்க முடியும். எனது மைத்துனன் ஒருவனுக்கு அழகான மனைவியும் ஐந்து பிள்ளைகளும் உண்டு. அவன் இன்னொரு பெண் மீது மோகமுற்று அவளடன் வாழ்கிறான். இப்படிப் பல்வேறு ஆசைகளுக்காட்டிட்டு துன்பங்களைத் தாமே தேடிக் கொள்ளும் மனிதர்கள் எல்லோராலும் தவம் செய்ய முடியுமா? இவர்கள் கடவுளின் இருப்பை உணர்ந்தாலே தீயவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள். இந்நிலையில் இவர்களுக்கு எவ்வாறு நல் வாழ்வு அமையும்?” என்று கேட்டான் இன்னொருவன்.

“மகனே, கள்ளைக் குடிப்பவன் கள்ளைக் குடிக்க குடிக்க இன்பம் அதிகரிப்பதாக நினைக்கிறான். இது போலச் சூதாடுபவன் பொருளை இழக்க இழக்க அச்சூதாட்டத்தின் மேல் அளவு கடந்த விருப்புக் கொள்கிறான். இதுபோலத் தான் மனிதர்கள் தீயவற்றைச் செய்வதில் இன்பமுற்றுத் தொடர்ந்து தீயவற்றையே செய்கின்றனர். கள்ளுக் குடிக்கக் குடிக்க இன்பமளிப்பது போலத் தீயசெயல்களும் இன்பம் அளிக்கும். ஆனால் அவை துன்பம் தரத் தொடங்கினால் மனிதனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. துன்பம் மேலிட்ட ஒருவர் சிறிது நேரத்திற்கு முன் சொன்னதைக் கேட்டாய் தானே. தீயசெயல்கள் செய்யும் போது இன்பம் தரும். பின் துன்பம் தரத் தொடங்கினால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதென்று தான் நல்லவர்கள் தீயசெயல்களைச் செய்வதில்லை. இதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்கள் தான் தீயவற்றைச் செய்கின்றனர். அது போல தவசிகள் குற்றங்களை அகற்றும் ஒளி போன்றது என்னுணர்ந்து தவத்தை மேற்கொள்கின்றனர். தவத்தை முறைப்படி செய்வோர் அழியாத இன்பத்தைத் தருவது முத்தி என்னுணர்ந்து முத்தியடையும் நோக்கில்

நடந்து முத்தியடைவார்கள். அவர்கள் காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களையும் நீக்கி தம்மை வந்தடையும் துன்பங்களெல்லாம் தம்மை முத்திக்கழைத்துச் செல்லும் இன்பங்கள் என்றணர்ந்து கலங்காமல் இருந்து தவத்தை மேற்கொள்வர். அதனால் அவர்கள் முத்தியைப் பெறுவர். முத்தியடைந்தவர்களுக்குப் பிறப்புக்கள் இல்லை என்பதால் அவர்களுக்கு அதன் பின் துன்பங்கள் வரமாட்டாது. பூமியில் உள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் துன்பங்கள் பலவும் வரும். அது மனிதர்களைக் வந்தடையும் போது மனிதர்கள் மனங்கலங்குவர். அத்துன்பங்களைப் போக்கத் தீயவழிகளையும் நாடுவர். ஒரு மனிதனுக்கு இரண்டு நாட்களாக உணவு கிடைக்காவிட்டால் அவன் உணவைப் பெறுவதற்காகப் பிச்சை எடுப்பான். அல்லது திருடுவான். தவசிக்கு உணவு கிடைக்காவிட்டால் தவசி இறைவன் விட்ட வழியென்று நினைத்து இறைவனை வழிபடுவான். இலை, குழை, காய், கனி, கிழங்குகளைக் காடுகளில் தேடி எடுத்து உண்பான். அவன் ஒரு பொழுதும் உணவுக்காக வருந்தியதில்லை. இது தான் சாதாரண மனிதனுக்கும் தவசிக்கும் உள்ள வித்தியாசம்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

சிந்தியல் வெண்பா

43. பேராப் பெருநிலன் சேய்த்தே உடம்பொன்றா

பேரா ஒருநிலனாம் நீங்காப் பெரும் பொருளை

ஏரா அறிந்துய்யும் போழ்து.

எவராலும் உடலோடு செல்ல முடியாத இடமும், எப்போதும் ஓர நிலையில் இருக்கும் இடமாகிய வீடு பேறு என்னும் பேரின்பமான இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமானால், என்றும் நிலையான பெருமைகள்

மிக்க இறைவனை நன்றாக உணர்ந்து தவத்தை மேற்கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு தவத்தை மேற்கொள்பவர்களுக்கு பேரின்ப மயமான முத்தியுலகம் மிகவும் அருகிலேயே உள்ளது.

நமசிவாயம் சுவாமிகள் தொடர்ந்து உரையாற்றினார், “அன்பானவர்களே, மனிதர்களான எமது நோக்கம் நாம் வாழும் இப்புவலகில் இன்பத்தை அனுபவித்தல் வேண்டும் என்பதேயாகும். அதன் பயனாக இறைவனின் பேரின்ப உலகில் சென்று இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்பதாகும். பூமியில் எவ்வாறு இன்பமாக வாழலாம் என்று பலருக்குத் தெரிவதில்லை. களவெடுத்து, மது வகைகளைக் குடித்து, இளம் பெண்களோடு உறவாடி வாழ்வது தான் இன்பம் என்று பலரும் நினைக்கின்றனர். இவ்வாழ்வான் என்பவன் தானும் மகிழ்வாக வாழ வேண்டும். மற்றவர்களையும் மகிழ்வுடன் வாழ வைக்க வேண்டும். ஒரு நல்ல ஒழுக்கமான மனிதன் தனது வருமானத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கைச் சேமித்தல் வேண்டும். ஐந்தில் ஒரு பங்கினை அறச் செயல்களுக்காகச் செலவு செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு அறநூல்கள் கூறுகின்றன. தனது நிலத்தில் அக்கறை கொள்வது போலப் பகைவனது நிலத்திலும் அக்கறை கொள்பவன் தவசி. அவன் இவ்வாழ்வில் ஈடுபட்டாலும் அவனது எண்ணம் முழுவதும் இறைவனைப் பற்றியதாக இருக்கும். அழகான மனைவியோடுருந்து நன்மக்களைப் பெற்று, அவர்களைச் சமூகத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய அத்தனை செயல்களையும் செய்து வாழ்பவனும் துறவி தான். அவனும் தவம் செய்த பயனை அடைகிறான். வீடு பேறு என்பது கிடைத்தற்கரியதல்ல. அத்துடன் அது வெகுதூரத்தில் உள்ளதுமல்ல. நான் உங்களுக்கு முன்பு கூறிய கதையொன்றை இப்பொழுது நினைவூட்டுகிறேன். ஒரு யானை ஒன்று தினமும் குளத்தில் நீராடி விட்டுத் தனது தும்பிக்கையால் நீரை உறிஞ்சிக் கொண்டு தாமரைப் பூவும் கொண்டு சென்று மகாவிஷ்ணுவை அர்ச்சிக்கும். அது ஒரு நாள்க் குளத்தில் குளித்த போது அக்குளத்தில் வாழ்ந்த கொடிய

முதலை ஒன்று அதன் காலைப் பிடித்து அதனைத் தண்ணீரில் மூழ்க வைத்துக் கொண்டு தின்ன நினைத்து காலைப் பிடித்தது. தனது ஆபத்தான நிலையை உணர்ந்த யானை தான் வணங்கும் மகாவிஷ்ணுவை நினைத்தது, “ஆதிமூலமே” என அலறியது. உடனே அவ்விடத்திற்கு வந்த மகாவிஷ்ணு முதலையைக் கொண்டு யானையைக் காப்பாற்றினார். இதன் மூலம் கடவுள் நாம் அழைத்தால் கேட்கும் அளவு தூரத்தில் தான் இருக்கிறார் என்று உணர்ந்து கொள்ள முடியும். எனவே முத்தி என்று கூறப்படும் சுவர்க்க உலகம் மிகவும் அண்மையில் உள்ளது. அங்கு சென்று பிறப்புக்களற்று என்றும் இன்பமாக வாழ எண்ணுபவர்கள் கடவுளை இறுகப் பற்றிப் பிடித்தல் வேண்டும். அதற்கு உதவுவதில் முதன்மையானது துறவு என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். இவ்வாழ்வானுக்குப் பற்றுக்களை விடுதல் சிரமமானது. கடமைகளைத் துறத்தல் பாவமானது. ஆனால் துறவிக்கு யாரும் இல்லாததால் அவன் இறைவனைத் தனது துணையாக்கி அவர் நினைவாக முத்தியடைந்துவிடுவான்” என்றார் நமசிவாம் சுவாமிகள்.

44. மெய்யுணர்வே மற்றதனைக் கொள்ள விழுக்கலனாம்

பொய்யுணர்வான் ஈண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு) அழியும்

ஐயுணர்வான் ஆய்ந்து அறம்சார்பாச் சார்(பு) ஒறுக்க

நையா நிலைவேண்டு வார்.

ஒவ்வொரு வரும் பாடுபட்டுத் தேடிய பொருட்களெல்லாம் தம்மோடு தங்கியிருக்கும் என்று நினைப்பது பொய்யான அறிவாகும். உலகில் உள்ள பொருட்களெல்லாம் அழியும் தன்மை கொண்டன. அழிவற்ற முத்தி நிலையை அடைய விரும்புபவர்கள் உலகைப் பற்றியும் கடவுளைப் பற்றியும் தம் ஐம்புலன்களின் அறிவால் ஆராய்ந்து

அழியத்தக்க பொருட்களின் மீதுள்ள பற்றை அகற்றி அழியாத பேரின்பப் பொருளான கடவுளின் மீது பற்றுக் கொண்டு துறவறத்தை மேற்கொண்டு மெய்யுணர்வைப் பெறல் வேண்டும். இந்த மெய்யுணர்வு வீடு பேற்றை அடையப் தெப்பமாக இருந்து கரை சேர்க்கும்.

“அன்பானவர்களே, உங்கள் மூதாதையர்களை நினைத்துப் பாருங்கள். அவர்கள் தம் மீதும் தம் பிள்ளைகள் மீதும் அளவற்ற பற்றுக் கொண்டு பெரு முயற்சி செய்து பொருட்களைத் தேடினார்கள். பின் அவற்றைப் பணமாக்கினார்கள். இவ்வூரில் வாழ்ந்த தனபால சிங்கம் என்பவர் பாடுபட்டுத் தேடிய பணத்தில் ஒரு பெரிய மாடி வீடு கட்டினார். அம்மாடி வீடு தான் இக்கிராமத்தில் கட்டப்பட்ட முதல் மாடி வீடு. அதனால் இவ்வூரவரும் பிறவூரவர்களும் மாடி வீட்டார் என்றே தனபால சிங்கத்தை அழைத்தனர். நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு கட்டிய அவ்வீடு கடந்த மாதம் வீசிய கடுங்காற்றால் உடைந்து விழுந்து விட்டது. உயிர்களுக்கு மட்டும் தான் ஆயுள் உள்ளதென்று கருதாதீர்கள். உலகிலுள்ள பொருட்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஆயுள் உண்டு. அதனால் அவை அழிவுக்குட்பட்டே தீரும். இதைப் பலர் நினைப்பதில்லை. இறைவன் பிறவாதவன், இறவாதவன், அவன் தோன்றிய காலம் எதுவென்று தெரியாது. பூமியின் ஆயுள் முடிவடைந்ததும் அது அழியும். அதன் பின் இறைவன் அதைத் தோற்றுவிப்பான். அந்த சக்தி இறைவனுக்கு உண்டு. அதே சக்தி இறைவன் வாழும் உலகிற்கும் உண்டு. அதனால் தான் இறைவனை நம்பி, இறைவனின் நாமத்தை முறைப்படி ஒதி வணங்கும் துறவிகள் இறைவன் வாழும் உலகிற்குச் செல்ல விரும்புகிறார்கள். அதனால் தான் அவர்கள் அழியும் பொருட்கள் மீது பற்று வைப்பதில்லை. அழியும் பொருட்கள் மீது பற்று வைக்கும் மனிதர்கள் அப்பொருளைப் போல அழிகின்றன. ஆனால் அவர்களுக்குள் வாழும் ஆத்மா அழியாது இறைவனை அடையும் வரை பிறந்திறந்து துன்பப்படும். இதை உணர்ந்தவர்களே ஆத்மாவுக்கு விடுதலை அளிக்க

விரும்பவர். வீடு பேறு அடையும் ஆத்மா இறைவனுடன் கலந்து விடுவதால் அது இறைமயமாகித் தன்னிலையை இழந்து பேரின்பத்துள் புகுந்து விடும். அப்பேரின்பத்தில் புகுந்த ஆத்மாவிற்கு வேறு நினைப்புக்கள் வராது. இதை மனிதர்கள் தமது ஐம்புலன்களின் அறிவால் உணரல் வேண்டும். இவற்றை உணர்ந்த ஆன்மா தானும் அப்பேரின்ப நிலையை அடைய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு துறவறத்தை மேற்கொள்ளும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

ப.:றொடை வெண்பா

45. ஒன்றுண்டே மற்றுடலில் பற்றி வினையிறக்கும்

பொன்றா உணர்வால் விலங்கொறுக்க பைம்மறியாத்

தன்பால் பெயர்க்குந்து பற்றுதலைப் பட்டோர்

நன்பால் அறிந்தார் துறந்தார் வரல் உயர்ந்தார்

புல்பாலால் சுற்றப் படார்.

உயிரானது உடலைப் பற்றி நின்று வினைகளை மேன் மேலும் பெருக்கின்றது. எனவே அழியாத நல்லறிவினால் பாசம் என்னும் விலங்கை நீக்குக. பையினது அழுக்கான உட்பகுதியைத் திருப்பிப் பார்ப்பது போல, தனது அழுக்கான பகுதிகளை மீட்டெடுத்து ஆராய்ந்து பார்ப்பவரே நல்வழிகளை அறிந்தவர்களாவர். அத்தகையவர்களே துறவிகள். அவர்களால் தான் தமது அழுக்கான பிறவிகளை நீக்க முடியும். இதனால் இவர்கள் கீழான எண்ணங்களால் குழப்பமடையாமல் துறவை மேற்கொள்ள முடியும்.

“அன்பானவர்களே, உயிரானது உடலை நிலைக்களமாகக் கொண்டு பல்வேறு செயல்களைச் செய்கின்றது. இவற்றில் நல்வினைகளை விடத் தீவினைகளே அதிகமாகும். தினமும் உயிர் வினைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டே இருக்கும். பாசம் தான் வினைகளைப் பெருக்குவது. நல்ல அறச் செயல்கள் மீது கொள்ளும் பாசம் ஒருவனை நன்நிலைப்படுத்தும். தீயசெயல்களின் மீது வைக்கும் பாசம் தீவினையைப் பெருக்கிப் பிறப்புக்களை உண்டாக்கும். துறவிகள் இறைவன் மீது மட்டும் பாசம் கொள்கின்றனர். இப்பாசம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க உலகின் மீது கொண்ட பாசம் குறைவடையும். பொருட்களை வாங்கும் பையின் உட்பக்கத்தைத் திருப்பதிப் பார்த்தால் அது மிகுந்த அழுக்குக் கொண்டதாக இருக்கும். அது போல உங்கள் மனத்தை நினைத்துப் பாருங்கள். அதனுள் ஆயிரக்கணக்கான அழுக்குகள் இருக்கும். பையைச் சுத்தப்படுத்த அதைச் சலவை செய்வதைப் போல மனதைச் சுத்தப்படுத்த இறைவனால் மட்டும் தான் முடியும். அதனால் வேறு நினைவுகளில்லாது இறைவனைத் தொழுங்கள், இறை நாமங்களைச் சொல்லுங்கள், இறைவனது திருவிளையாடல்களை நினையுங்கள். இவற்றைச் செய்யச் சாதாரணமக்களுக்கு நேரம் இராது. அத்துடன் பாசங்களும் விடாது. கீழான எண்ணங்களும் விடாது. இல்வாழ்வானுக்கு காமம், கோபம், மயக்கம் என்ற முக்குணங்களும் இயல்பாகவே இருக்கும். மனைவியைவிட அழகானவளைக் கண்டால் மனம் அவளின் பின்னே செல்லும். தனது சொல்லைக் கேளாவிட்டால் கோபம் வரும். கடவுளின் கிருபையில் மயக்கம் வரும். இவை எதுவும் துறவிக்கு வராது. ஏனென்றால் துறவி எதன் மீதும் பாசமாகிய பற்றுக் கொள்வதில்லை. இம்மூன்று பொருட்களைப் பற்றியும் தமது மேலான அறிவின் மூலம் துறவிகள் அறிந்து கொள்வதால் அவர்களுக்குப் பாசம் என்ற விலங்கு நீக்கப்பட்டுவிடும். அதனால் அவர்களால் மேலான வீட்டின்பத்தைப் பெற முடியும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

